

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Wraak van de Radjah

Nr 2170

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Wraak van de Radjah

HOOFDSTUK I

HET SPOORWEGONGELUK

Het was ongeveer zeven uur in de avond, toen de trein, die omstreeks half acht uit Sonaripur, op de grens van Nepal en Rohil Khand, was vertrokken, de stad Nepalgang naderde. Er zaten niet veel reizigers in de trein, en dat waren nog hoofdzakelijk Engelse beambten, die een dienstreis ondernamen of Indiërs.

De Mohammedanen hadden allen hun eigen afdeling, en slechts de leden van de hoogste kaste mochten plaats nemen in de coupés, die voor de Europeanen waren bestemd.

De treinen in India, het voormalige Engels-Indië, rijden meestal niet zeer snel, behalve op de hoofdlijnen, meer

in het Zuiden gelegen, maar deze trein reed toch wel bijzonder langzaam. Dat had echter zijn redenen, want zover het oog zien kon, stond het land onder water.

Slechts weinige dagen te voren had er in deze streek, ten Noord-Oosten van Sonaripur een onweer van ongehoorde hevigheid gewoed, hetwelk gepaard was gegaan met ware wolkbreuken. Enige rivieren, waaronder de Bheri, waren buiten hun oevers getreden, en mijlen in het rond had het gele, troebele water de akkers en de landouwen onder water gezet. Hier en daar waren huizen ingestort, en men maakte zelfs melding van de ver-

woesting van een paar dorpjes tot op de laatste hut. Er waren ongeveer dertig mensenlevens te betreuren en er was ook veel vee verloren gegaan.

Daaraan was het waarschijnlijk toe te schrijven, dat er in de trein een aantal Engelse regeringsbeambten hadden plaats genomen, die de vorige dag uit Bombay waren aangekomen, en zich van de toestand in de geteisterde streken op de hoogte wilden stellen.

Want wel gold in die dagen hier in naam het Engelse gezag, maar het strekte zich niet veel verder uit dan enige kilometers ten Noorden van de spoorlijn. Want daar begon het onherbergzame Nepal, waar nog tal van stammen woonden, die nog nimmer het gezag van de Engelsen hadden erkend, en het was een publiek geheim, dat de Maharaja van Dacca, Ram Kazilbash geheten, en wiens residentie Sonaripur was, in openlijke vete met de Engelse onderkoning te Bombay leefde, en het slechts node geduld had, dat er in zijn residentie een Engels consul en enige Engelse ambtenaren werden geplaatst.

De stad had geen garnizoen, maar Ram Kazilbash daarentegen beschikte over een leger van 6.000 krachtige, stoutmoedige en vastberaden mannen, op wie hij kon bouwen. Het was aan de Engelse regering te Bombay bekend, dat deze legermacht over minstens 3.000 voortreffelijke geweren, en een aantal moderne mitrailleurs moest beschikken, maar zij had het nog nimmer aangedurfd de weerspannige Maharaja uit te nodigen deze wapens in te leveren.

Er was echter nog iets anders, wat de Engelse ambtenaren hierheen had gebracht.

Een paar dagen geleden namelijk was er te Bombay telegrafisch bericht ontvangen van de Engelse consul te Sonaripur, meldend dat de Maharaja op een even geheimzinnige als

stoutmoedige wijze voor een zeer groot bedrag bestolen was, en zich deswege in een toestand bevond, die het ergste deed vrezen voor de rust in zijn land.

Hij had namelijk, zwerend bij al de Goden van zijn godsdienst, verklaard, dat de diefstal gepleegd was door drie Engelsen, waarvan er een, sluw vermoemd, in het paleis had weten door te dringen en hem daar zelfs persoonlijk had durven tarten.

De Maharaja had de Engelse consul bij zich op het paleis doen ontbieden en de Engelse ambtenaar had het geraden gevonden, met het oog op de toch reeds zo gespannen toestand, dit verzoek niet af te slaan, maar de soldaten te volgen, die de wens van de heerser hadden overgebracht.

In de paleiszaal was hem een man tegemoet getreden, vaal van woede en met bliksemende ogen, die hem met sidderende stem te verstaan had gegeven, dat hij rekende op zijn medewerking om de dief op te sporen.

Stellig had hij een paard nodig gehad om de buit weg te dragen, want die zou te zwaar geweest zijn, zelfs voor een krachtig man.

De consul had het verhaal zwijgend aangehoord en hij gevoelde zich weinig op zijn gemak, want hij had aanstonds begrepen, dat alles in het werk moest worden gesteld om de Maharaja weer in het bezit te stellen van hetgeen men hem had ontstolen.

Het kwam hem echter raadselachtig voor, hoe in deze weinig bereide streek, in een der Noordelijkste provincies van India, drie Engelsen verzeld konden zijn geraakt en hij had ook de stellige indruk gekregen, dat Ram Kazilbash hem enkele onderdelen verzweeg en meer van de zaak wist dan hij wilde loslaten.

Hij kon of wilde alleen mededelen, dat de stoutmoedige dief in het bezit moest zijn geweest van een of ander bedwelmend middel, want in het pa-

leis waren de volgende ochtend niet minder dan zes paleiswachters onder de invloed van een bedwelmend mengsel gevonden, hetwelk hen pas een volle dag later weer deed ontwaken.

De Maharaja zelf had een gesprek gevoerd met de dief, die zich als Indiër vermomd had, maar over de aard van dat gesprek scheen hij zich niet te willen uitlaten.

Hij deelde alleen mee dat de Indiër zich plotseling had ontpopt als een Europeaan en hem met de revolver in de vuist in bedwang had gehouden, terwijl een helper, een man van reusachtige lichaamsbouw, door een venster naar binnen klauterde, hem, de heerser, bond en knevelde en daarop de stoutmoedige rover hielp bij het inpakken van een grote hoeveelheid gouden voorwerpen en juwelen.

De dieven waren door het venster ontkomen en pas een half uur later slaagde de Maharaja er in, de doek uit zijn mond te verwijderen en luidkeels om hulp te roepen.

Men nam aanstonds de achtervolging van de stoutmoedige dieven ter hand, maar er was geen spoor meer van hen te ontdekken: zij hadden klaarblijkelijk een veilig toevluchtsoord weten te bereiken.

De consul had niet beter weten te doen dan dit hele verhaal aanstonds naar Bombay te seinen, want de Maharaja van Dacca was niet de eerste de beste en men deed er verstandig aan, hem zoveel mogelijk te ontzien.

Zeker, hij zou geen opstand beginnen, omdat een Engelsman hem beroofd had van sieraden en gemunt goud ter waarde van meer dan 80.000 pond sterling, maar zijn humeur zou er in ieder geval niet op verbeteren, en zelfs dat was gevaarlijk in de huidige tijdsomstandigheden.

Ook om deze reden dus waren er uit Bombay enige Engelse beampten overgekomen, vergezeld door een paar detectives.

De heren hadden de dag te voren een bezoek gebracht aan de Maharaja en uit zijn mond nogmaals het gehele relaas van de diefstal vernomen.

De Engelse beampten dachten ook aan het andere deel van hun taak, hetwelk bestond in het opnemen van de schade, door de overstroming te weeg gebracht.

Zij hadden gezamenlijk plaats genomen in een coupé der eerste klasse en in een andere coupé van dezelfde wagon zaten drie Engelse reizigers, in gezelschap van een jonge vrouw, met een bijna blank gelaat, maar die niettemin door de gloed van haar prachtige, zeldzaam grote ogen en door de overvloed van blauwzwart haar verried, dat zij behoorde tot het Indische ras.

Haar drie metgezellen droegen het gewaad van de toerist en het was duidelijk aan hun kleding te zien, dat zij geen salontoeristen waren, want de lederen beenkappen waren bekrast, de Norfolks waren gescheurd en weer gelapt, de vilthoeden droegen maar al te duidelijk de sporen van een langdurig gebruik.

Zij waren de enigen in de coupé, die met de overige compartimenten geen verbinding had, en hadden reeds geruime tijd gezwegen, toen de jonge man met het valies op zachte toon begon:

— Ik wilde wel, dat wij enige uren reizens verder waren, Edward, bijvoorbeeld in Lucknow, een grote stad, waar wij gelegenheid in overvloed zullen hebben om...

Een snelle wenk van de man aan het portier legde hem het zwijgen op.

En zacht en vlug kwam het over de lippen van de oudste der drie mannen, terwijl hij zich van de Franse taal bediende:

— Spreek er niet over. Zij behoeft het niet te weten, als wij het kunnen vermijden. Het is niet iets om zo bi-

zonder trots op te zijn, weet je. Bovendien...

— Denk je dat Sherah je verraden zou, als zij het kon vermoeden?

— Neen, ik zou er wel bijna op durven zweren, dat zij dat niet zou doen.

— Dat kun je ook wel gerust doen, want ik weet wel zeker, dat zij zich eerder de tong zou afbijten, dan je te verraden, al hadt je die bruine woesteling het hoofd afgeslagen, zijn paleis in brand gestoken en de hele harem bij opbod en tegen contante betaling verkocht.

De man aan het portier maakte een kort gebaar, dat heel veel kon uitdrukken en wierp een vluchtige blik op de schone vrouw, die tegenover hem zat.

Het kwam hem voor alsof zij een weinig bleker was dan zoeven, en haar zwarte ogen leken omfloersd te zijn, en staarden met een raadselachtige uitdrukking door het half geopende portierraampje over de ondergelopen vlakten.

De trein bevond zich nog slechts op ongeveer een kwartier uur rijdens van Nepalgang, en had de snelheid

enigszins moeten vergroten, teneinde de flauwe helling te overwinnen, die leidde naar een houten brug, waarvan de pijlers op stenen fundamente rustten.

De brug was klein, nauwelijks vijf meter lang, en had oorspronkelijk een smal zijriviertje van de Bheri overspannen dat echter voortstroomde in een vrij diepe kloof, zodat het volstrekt nodig was geweest, daar ter plaatse een brug te bouwen.

De locomotief had zich juist op de brug begeven, toen zich eensklaps een vreselijk gekraak liet horen.

Het volgende speelde zich in minder dan enige seconden af. De locomotief leek voorover te duiken, en stortte toen van een hoogte van twintig meter omlaag, de stoker met zich meevoerende, die letterlijk werd plat gedrukt. De tender en de bagagewagen volgden, maar de koppeling brak af, en de andere wagens bleven op de spoordijk.

Door de schok echter schoven enige der oude, slecht onderhouden wagens als lucifersdoosjes in elkaar, onder een oorverdovend gekraak, dat mijlen in het rond te horen was.

HOOFDSTUK II

DE BESCHULDIGENDE TAS

Een ogenblik, nauwelijks een paar seconden, bleef het dodelijk stil na dit plotselinge geraas; het was alsof het noodlot even adem haalde...

Toen barstte er een hartverscheurend gekerm los, aangeheven door de zwaargewonden, die tussen de versplinterde wagendelen beklemd zaten.

Woest werden de portieren opengeworpen en waar zij dicht geklemd za-

ten, daar verbrijzelden de dodelijk verschrikte reizigers in hun waanzinnige angst met de blote vuist de glasruiten, en verwonden zich op deze wijze bloedig. Hier en daar kropen, half versuft, reizigers uit het wrak van de trein te voorschijn, en wilden hun heil zoeken in de vlucht.

Maar overal was water, niets dan water.

De spoordijk stak slechts weinige

decimeters boven de omringende waternivellakke uit, waarvan het peil iedere dag slechts enige duim zakte. Men zou pas een droog gedeelte aantreffen in de onmiddellijke nabijheid van Nepalgang, dat op een hoogvlakte gelegen is.

De ongedeerde reizigers liepen jammerend over de spoordijk.

Van de treinconducteurs was er een licht gewond, de anderen waren ongekwetst, en ijlden aanstonds langs de treeplanken van de heel gebleven wagons, teneinde de reizigers gerust te stellen.

Een voorlopig onderzoek bracht aan het licht, dat een der pijlers van de brug gedeeltelijk door de woedende stroom was vernield, hetgeen men onder water niet had kunnen zien, en het gewicht van de locomotief onmogelijk had kunnen dragen.

Van de Engelse ambtenaren was er een tamelijk ernstig gekwetst, de anderen waren er met enige schrammen afgekomen.

De coupé echter, waarin de vier Engelse reizigers hadden plaats genomen, had zwaar te lijden gehad en was bijna volkomen versplinterd.

De gehele wagon helde in een hoek van vijf en veertig graden terzijde, en het achterste gedeelte was zover opgeheven door de volgende wagon, die er zich onder had geschoven, dat de buffers bijna vijf meter boven de wateroppervlakte uitstaken. En juist in dit achterste gedeelte hadden de vier reizigers gezeten.

De jonge vrouw, de reus en de reiziger in de hoekplaats bij het portier waren door elkander geworpen, en toen als het ware door de dunne scheidswand heengedrukt, die de coupés van elkaar afzondert. Half versuft waren zij blijven liggen, duizelig door de val.

Het toneel van verschrikking werd nog verergerd door de omstandigheid dat intussen de duisternis was inge-

vallen. Gelukkig brandden de lichten in de trein nog niet, op enkele uitzonderingen na, anders zouden de gevolgen van de ramp zeker niet te overzien zijn geweest. Het duurde tamelijk lang, alvorens de paniek, die zich van de reizigers had meester gemaakt, enigszins bedaald was, maar toen werd ook aanstonds een aanvang gemaakt met het reddingswerk.

Men wist zeer nauwkeurig hoeveel Europeanen er in de trein hadden plaats genomen, en het duurde dus niet lang, alvorens men geconstateerd had, dat twee hunner vermist werden; waarschijnlijk lagen de ongelukkigen te midden van de versplinterde overblijfselen van de tweede personenwagen, die het ergst te lijden had gehad, en als een lege eierdop was samengedrukt. In deze wagon had ook, in de andere afdelingen, een twintigtal Indiërs gezeten, en acht hunner waren letterlijk vermord, terwijl er even zoveel zwaar gewond waren.

Er werden kaarslantaarns te voorschijn gehaald, want de duisternis nam snel toe, en bij het licht daarvan begon men, zo goed en zo kwaad als het ging, het reddingswerk.

Gelukkig was de telegraafleiding niet verstoord, en een der conducteurs zag kans een telegram te verzenden naar Nepalgang, waarin dringend om hulp werd verzocht.

Tot de eersten, die uit hun gevaarlijke toestand bevrijd werden, behoorden drie van de vier reizigers, welke wij zoëven beschreven hebben. Men legde hen voorlopig, menende dat zij zwaar gewond waren, terzijde van de vernielde trein, tussen de rails, en ging toen verder, om de wanhopig jammerende, ingeklemde reizigers uit hun benarde toestand te bevrijden.

Zagen en bijlen werden aangedragen en het duurde niet lang, of de dappersten, die de eerste schrik

reeds waren te boven gekomen, hadden zich aan het werk gezet om de slachtoffers te bevrijden.

De Engelse beambten gaven het goede voorbeeld en liepen, gewapend met fakkels, lantaarns, zagen en bijlen van wagon tot wagon, teneinde te zien, of hun hulp nog kon baten. Hier zaagden zij een planken vloer stuk, ten einde een man te bevrijden, die tot aan het midden zat vastgeklemd, daar moesten zijn een zoldering met hun bijlen stukslaan, teneinde een ander te bereiken, die reeds half gestikt was.

Eindelijk bereikten zij de wagon, waarin ook zijzelf hadden gezeten. Zoals gezegd, stond de achterste helft van de lange wagon bijna recht overeind en werd gesteund door de volgende wagon. Het was een vreemd en angstwekkend gezicht, de wagon in deze toestand te zien.

Eerst werd het gedeelte onderzocht, dat op de rails was blijven staan, waar men slechts één enkele Indiër vond, met een onbetekend schaafwondje aan de duim, die echter half waanzinnig van ontzetting bleek te zijn en slechts met de grootste moeite uit de coupé kon worden verwijderd.

Het viel echter moeilijker het overeind staande gedeelte van de wagon te doorzoeken. Daartoe was het nodig langs de treeplank omhoog te klauteren en de portierenvensters te gebruiken als de treden van een ladder. De jongste en vlugste der beide rechercheurs werd met dit gevaarlijke werk belast.

Men hield twee lantaarns zo hoog mogelijk op, ten einde hem bij te lichten, want het was nu bijna volkomen donker. De detective stak een bijl in zijn revolvergordel, hees zich op de treeplank omhoog en begon zijn moeilijke tocht.

Hij klom door dit gat naar binnen en even later stak hij niet zonder

moeite, een zwaargewonde, rijk geklede Indiër door het portierraam naar buiten. Degenen die op de spoor-dijk waren blijven staan, konden de ongelukkige juist aanvatten, en legden hem behoedzaam tussen de rails neer.

De detective klauterde weer naar buiten en hees zich op aan de koperen stangen, tot hij het volgende portierraam bereiken kon. Hij had er juist de voet op gezet en trok zich op, toen hij een zachte kreet slaakte en verwonderd in dezelfde houding bleef volhardde.

Hij had een blik naar boven geworpen en zag, hoe een doodsbleek gelaat uit het laatste portierraampje naar buiten scheen te kijken. Het gelaat hing als het ware in de hoek van het portierraam en de ogen keken zonder iets te zien. Op het voorhoofd was een donkere plek zichtbaar en een zwarte streek liep dwars van die plek over het gelaat, tot aan de kin.

De detective aarzelde niet langer, maar zette zijn tocht voort, na een blik te hebben geworpen in de ledige coupé, welke hij juist voorbijkwam.

Zich stevig vastklemmend aan de koperen steunstangen, bereikte hij ten slotte de bewusteloze passagier, die daar op zulk een zonderlinge wijze half uit het portierraam hing.

Terzijde van het voorhoofd was een bloedige plek zichtbaar, maar de detective zag onmiddellijk dat de wonde niet dodelijk was en dat deze man slechts bewusteloos was, tenzij hij op een andere, nog onbekende wijze dodelijk gewond was.

Niet zonder moeite wist hij zijn elektrische zaklantaarn uit zijn zak te halen, drukte op het knopje en liet het schijnsel in het binnenste van de coupé vallen.

De jonge man bleek daar slechts alleen te zijn. De wand tegenover hem was volkomen verbrijzeld. Hij

hing in half knielende houding schuins tegen het portier.

Maar eensklaps bleef het oog van de detective met een starende uitdrukking gevestigd op een voorwerp, hetwelk de bewusteloze man met één hand stijf omklemd hield.

Het was het handvat van een zwaar juchtlederen valies, waarvan een der zijden gedeeltelijk was opengereten door een scherp stuk ijzer, dat van een der zijkanten van de wagon naar binnen was gedrongen en het valies als met een mes had opengehaald.

Op de bank waarop dat valies leunde, lagen enige glinsterende voorwerpjes; het waren juwelen ringen, ringen, goudstukken en losse diamanten.

Wel een halve minuut bleef de detective verstomd toekijken en toen barstte hij uit :

— Voor den drommel, laat men mij niet meer zeggen, dat het toeval onze lotgevallen niet bestuurt! Dat goudgeld is aan de Maharaja van Dacca ontstolen. Van de ringen en diamanten geldt hetzelfde, en de man, die die tas zo krampachtig blijft vasthouden is, een van de dieven!

Hij hief, na zijn lantaarn weer in zijn zak te hebben gestoken, het hoofd van de bewusteloze reiziger een weinig op, tilde een der oogleden op, bromde iets in zich zelf en klom toen zo spoedig hij kon weer naar beneden.

Hij nam zijn collega terzijde, die verbaasd en ongeduldig had toegekeken en fluisterde hem haastig enige woorden in het oor, die de politie-beambte een nauwelijks onderdrukte kreet van verwondering en blijdschap ontlokten.

Toen wendde de detective, die de onderzoekingsstocht gedaan had, zich tot een conducteur, die met zijn lantaarn naderbij kwam en vroeg om

touw en katrol, of anders een zware ijzeren ring, of iets dergelijks, om een ernstige gewonde uit de achterste coupé van de overeindstaande wagon te bevrijden.

Uit de bagagewagon werd een lang, stevig touw te voorschijn gebracht en bij gebrek aan een hijsblok zou men een zware gegoten ijzeren ring gebruiken, die eigenlijk niets anders was dan een schakel van een der verbindingskettingen tussen twee wagons, die bij de botsing gebroken waren.

Met een en ander beladen, klauterde de jongste der beide detectieven weer naar boven, maakte met zorg de ijzeren ring vast aan een der steunstangen van de wagon en wenkte toen zijn collega, die op zijn beurt naar boven klauterde.

Zijn collega klom naar binnen, maakte het touw om het lichaam van de bewusteloze man vast waarna het behoedzaam naar buiten getild en afgelaten werd aan het touw, hetwelk degenen die beneden stonden, voorzichtig vierden.

En na de bewusteloze man volgde diens valies, dat de detective slechts met moeite uit zijn vingers had kunnen losmaken...

Juist toen de bewusteloze reiziger voorzichtig tussen de rails was neergelegd, naderde aan de andere kant van de half ingestorte houten brug, een hulp trein uit Nepal gang, bestaande uit een locomotief en twee wagons.

Onmiddellijk verlieten enige personen deze trein, voorzien van lantaarns en helder brandende fakkels en, voorafgegaan door een baardig heer, die een tas droeg en die zich spoedig ontpopte als een Engelse geneesheer.

Met behulp van ladders en planken werd snel een noodbrug gelegd en op deze wijze werd de verbinding tussen de beide oevers weer hersteld.

Haastig begon men met het overdragen van de gewonden, zij die er het eerst aan toe waren, het eerst. Zij werden voorzichtig in de wagens van de hulptrein getild, waarvan enige compartimenten voor het vervoer der gewonden waren ingericht.

De reizigers die in de duisternis hun bagage uit de bagagewagen van de verongelukte trein hadden gehaald, voor zover dat tenminste nog mogelijk was, namen plaats in de voorste wagen van de hulptrein en wachtten nu geduldig, tot het overbrengen der zwaargewonden en der doden zou zijn afgelopen.

Maar met de hulptrein waren ook twee politiebeamten medegekomen, die dadelijk door een der detectives ter zijde werden genomen en op de hoogte werden gebracht van de vreemde ontdekking, welke zoëven was gedaan in de laatste coupé van de overeind staande wagen.

Hij bracht de twee mannen vervolgens naar de plek, waar de jonge blonde man nog altijd met gesloten ogen bewusteloos ter neder lag en zei op fluisterende toon :

— Er kan natuurlijk niet aan getwijfeld worden, heren, of wij bevinden ons hier in tegenwoordigheid van de dief, of van een der dieven, die enige dagen geleden de Maharaja van Dacca op zulk een stoutmoedige wijze heeft bestolen. Daarginds staat het valies, dat door mijn collega wordt bewaakt en de gouden ropijen daarin zijn zonder enige twijfel afkomstig uit de schatkamer van het paleis te Sonaripur.

De politiebeamten bogen zich nieuwsgierig over de gewonde en wisselden op fluisterende toon enige woorden met elkaar, toen zij hierin gestoord werden door de geneesheer, die haastig met zijn verbandkist kwam aanlopen, gevolg door een verpleegster.

— Wat is er met deze man? vroeg de dokter, toen hij in de gewonde een Europeaan herkende.

—Eén hoofdwonde, dokter, antwoordde een der beamten, die met de hulptrein waren meegekomen. Gij kunt u zelf overtuigen. Denkt u dat het ernstig is?

De geneesheer kwam naderbij, wenkte een der fakkeldragers, streek het dikke, blonde haar van het voorhoofd, reinigde de wonde, onderzocht deze even en zei toen op geruststellende toon :

— Een weinig bloedverlies en dat is alles. Er zijn geen beenderen verbrijzeld, het is slechts een diepe vleeswonde. Een kwestie van enige dagen. Mannen, gij kunt deze gewonde naar onze trein overbrengen.

Reeds traden enige dragers naderbij, allen Indiërs, toen de detective, die de ontdekking had gedaan en wiens naam Nox was, tusschenbeide kwam en glimlachend zei :

— Neem mij niet kwalijk, dokter, ik zou gaarne willen, dat gij dat werk aan ons zoudt overlaten. Ik verlies deze man liever niet meer uit het oog, voor hij veilig en wel... naar de ziekenzaal van de gevangenis te Nepalgang is overgebracht.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? Is deze jonge man dan een misdadiger?

— Hij is een der dieven, die zijn binnengedrongen in het paleis van de Maharaja van Dacca, en hem hebben bestolen, dokter.

— Gij moet natuurlijk doen wat uw plicht u voorschrijft, maar als ik ooit iemand gezien heb, die in het geheel niet geleet op een misdadiger, dan is het wel deze jonge man.

Nox vergenoegde er zich mee, de schouders op te halen en gaf toen een wenk aan de twee politiebeamten, die de gewonde voorzichtig opnamen en hem langs de rails, vervolgens

over de hulpbrug, naar een de afdelingen van de wachtende trein brachten, waar zij naast hem plaats namen.

Maar zij waren zeer voorzichtig, deze heren van de politie, en daar zij van oordeel waren, met een even stoutmoedig als slim man te doen te hebben, zo sloten zij zijn polsen in de boeien, welk een hunner bij toeval bij zich bleek te hebben.

Toen dit geschied was, had men de drie reisgenoten van de blonde jongen man reeds naar de hulp trein overgebracht, waar men hen had neergelegd op de houten banken van een der coupé's in een andere wagon dan die, waarin de man vervoerd werd, die van dit oogenblik af, als een arrestant beschouwd werd.

Langzamerhand kwamen zij uit hun versuffing bij, maar het zou pas ruim een kwartier later zijn, toen de langzaam rijdende hulp trein het station van Nepal gang reeds naderde, toen de oudste hunner geheel uit zijn verdoving ontwaakte, de ogen opende, met een verwilderde blik om zich heen keek, en zich toen met moeite oprichtte.

Hij wreef zich enige malen met de hand over het voorhoofd, als om zijn gedachten te verzamelen, en liet toen zijn blikken rusten op de overige personen, die zich in de coupé bevonden.

Het waren er slechts drie, behalve zijn reisgenoten en zij hadden het korte traject staande moeten afleggen, daar de twee wagons overvol waren en men de banken had nodig gehad voor het overbrengen der gewonden.

Een van deze drie mannen was de geneesheer; de twee anderen waren Indiërs.

Juist toen de trein het station binnenreed, waar alles in rep en roer was, ontwaakten ook zijn beide reisgenoten uit hun bewusteloosheid. Aan het station was alles reeds in ge-

reedheid gebracht om de slachtoffers van de spoorwegramp te ontvangen.

Het voorlopig reddingswerk had een paar uren in beslag genomen en het was reeds ver na middernacht, toen men begon met het uitladen der gewonden en doden.

Op het oogenblik dat de man met de grijze ogen wilde uitstappen, voelde hij zich aan zijn mouw trekken door zijn reusachtig metgezel, die op zachte toon vroeg :

— Waar is mijnheer Brand toch, Mylord? Hij zal toch... hij zal toch niet gedood zijn?

—Ik zal er mij aanstonds van overtuigen, James, luidde het antwoord. Laten wij dadelijk een onderzoek gaan instellen.

Hij reikte de jonge Hindoese vrouw de hand, om haar bij het uitstappen behulpzaam te zijn en een oogenblik later stonden zij op het smalle perron, waar de geredde reizigers opgewonden door elkaar liepen, zoekende naar bagage, die in de verwarring was weggeraakt.

Hij wilde juist op een reiziger treden, die hij zich herinnerde in de verongelukte trein te hebben gezien en die zelfs geen schram had opgelopen, toen hij eensklaps bleef staan, en zijn metgezel bij de arm greep.

Zijn ogen waren strak gevestigd op een kleine groep, die haastig naar de uitgang van het station op weg was.

Het midden van deze groep werd gevormd door een draagbaar, waarop het lichaam van een jonge man lag uitgestrekt, wiens hoofd verbonden was.

De baar werd gedragen door twee Hindoes en was omgeven door een achttal mannen, waarvan twee in de uniform van politieagenten, reusachtige Indiërs, in het wit gekleed, met de gummiknuppel op de heup.

Een van de mannen droeg een valies, waaromheen gedeeltelijk een stevige lap was heengeknoopt, maar hetwelk de reiziger niettemin aanstonds herkende : het was het valies van de blonde, jonge man, die zich in zijn gezelschap had bevonden.

Toen de kleine groep de uitgang bijna had bereikt, trad hij snel op de man toe, die het valies droeg, en vroeg, terwijl hij zijn ontroering wist te verbergen :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik meen dat ik de jonge man, die gij daar vervoert, in de trein heb ontmoet, waar ik kennis met hem

maakte. Hij is toch niet ernstig gewond?

— Het heeft weinig om het lijf, mijnheer, antwoordde de politiebeampte schouderophalend.

— Waarheen brengt gij hem, als ik vragen mag? Zeker naar een ziekenhuis?

— Zo is het inderdaad, mijnheer, maar naar het ziekenhuis van de gevangenis, antwoordde Nox, want hij was het, terwijl een glimlach op zijn lippen speelde. Wij hebben namelijk de dief beet, die de Maharaja van Dacca bestolen heeft.

HOODSTUK III

EEN VERKLARING

Het volgende ogenblik was de jonge, blonde man in een politieauto getild, die telegraphisch was ontboden. Nox en drie anderen namen bij hem plaats, en het voertuig verdween in de duisternis, toen de reiziger nog altijd op dezelfde plek stond, onbewegelijk, met bleek gelaat en met gebalde vuisten.

Hij hief echter met een ruk het hoofd op, toen hij een zachte aanraking op zijn arm voelde.

De Hindoese vrouw stond naast hem, en keek hem met haar glanzende zwarte ogen angstig vragend aan.

— Voerde men daar uw vriend weg, Sahib, de man, die dus ook mijn vriend is? Is hij zwaar gewond?

— Neen, Sherah, de wonde heeft gelukkig niet veel te betekenen.

— Maar waarom hebt gij hem dan niet opgeëist? Waarom hebt gij niet gezegd dat gij zijn vriend zijt, en dat gij hem zelf wilt verplegen?

— Dat kon ik in de gegeven omstandigheden niet, Sherah. Misschien begriep je dat later, misschien ook wel zeer spoedig. Ik geloof, dat onze wegen zich hier zullen scheiden, Sherah. Ik heb belangrijke zaken te regelen, zeer ernstige, en het is beter, dat ik ze alléén verricht.

— Gij wilt mij hier alleen laten, Sahib? Gij trekt uw handen van mij af? Heb ik u gegriefd?

— O geloof dat toch niet, Sherah, hernam de andere, terwijl hij haastig een harer handen greep. Hoe zou je me hebben kunnen grieven? Maar ik herhaal, ik verkeer thans in omstandigheden die de toestand zeer gevaarlijk zouden maken, wanneer je nu bij mij bleef.

— Durft gij geen vertrouwen in mij stellen, Sahib? Denkt gij dat ik u tot last zal zijn? Meent gij dat ik u niet van dienst zou kunnen zijn? Wilt gij mij niet zeggen, waarom die

agenten van politie uw vriend wegvoerden?

— Hoe, je hebt gezien?

— Ja, Sahib, ik hem het gezien, antwoordde de jonge Hindoese eenvoudig. Men brengt uw vriend naar de gevangenis; een van die lieden droeg het valies, dat hij bij zich had, en dat hij zo zorgvuldig scheen te bewaken. Wilt gij mij nu nog niet in vertrouwen nemen?

— Ik zal je alles mededelen, Sherah, en dan zult je zelf begrijpen, dat onze wegen zich in deze stad moeten scheiden. Je bent nu in betrekkelijke veiligheid voor de Maharaja; je kunt met een trein verder reizen en je aan zijn wraak onttrekken; je zult in India nog wel bloedverwanten hebben, die niet zo wreed zullen zijn, je naar die bloeddorstige heerser terug te zenden, wiens gunsteling je eenmaal bent geweest.

Sherah huiverde en maakte als onwillekeurig een smekend gebaar, maar zij zei niets en liet zich zonder een woord te spreken, door haar metgezel wegvoeren, nadat deze de reus een wenk had gegeven, die het gehele voorval slechts oppervlakkig had kunnen waarnemen, daar hij zich bezig had gehouden met de bagage, welke uit de ramp was gered.

Het drietal verliet het station en had reeds geruimen tijd zwijgend voortgelopen, toen de oudste der twee mannen wees naar een moskee, waarbij een brede zuilengaanterij zich aansloot.

— Daarginds, zei hij slechts.

Zij richtten hun schreden naar de gaanterij en liepen haar halverwege ten einde. Zij waren hier volkomen alleen en geen luisteraar zou hen hier kunnen storen.

Toen begon de oudste der twee mannen op ernstige toon :

— Luister, Sherah. Mijn persoonlijkheid en die van mijn beide vrienden

is tot dusverre een geheim voor je geweest, en ik had die ook voor je geheim willen houden, totdat je volkomen in veiligheid zoudt zijn geweest, maar de omstandigheden dringen mij er thans toe je alles te openbaren. De Maharaja van Dacca, wiens lievelingsvrouw je tot voor korte tijd waart, is enige dagen geleden voor een zeer groot bedrag bestolen. Ik was de dief.

Het bleef gedurende enige ogenblikken stil onder het door fraai bewerkte zuilen gedragen dak van de gaanterij en men hoorde niets als de snelle ademhaling van de jonge vrouw.

Toen vervolgde de man :

— Ik wil mij volstrekt niet beter voordoen dan ik ben. Denk niet dat ik hem beroofde, alleen om mij te wreken wegens de martelingen in de torenkamer, die hij mij en ook jou heeft laten ondergaan, omdat hij, volkomen ten onrechte en door een lage schurk aangestoot, een schuldige verstandhouding tussen ons vermoedde. Ik nam het geld eenvoudig om mij te verrijken. Of neen, nu geloof ik dat ik mij zelf te kort doe. Ik nam het geld niet voor mij zelf, maar om anderen rijker, of als je wilt, minder ellendig arm te maken. In mijn land, Sherah, word ik gevreesd en vervolgd, want ik stal vele, vele millioenen. Ik stal goud en zilver, diamanten en paarden, waar en wanneer ik kon. Op verscheidene punten van de aardbol heb ik mijn schatkamers ingericht, alleen bekend aan mij en mijn beide trouwe vrienden. Te Londen zoekt de politie reeds jaren naar mij, en er is een prijs van 2.000 pond sterling op mijn aanhouding gesteld. Men noemt mij Lord Lister of John Raffles, de Grote Onbekende. En tot dusverre bleef ik ook steeds onbekend aan degenen, die jacht op mij maakten. Het geld dat ik stal, dat besteedde ik om onrechtvaardigen en schur-

ken te straffen, om gebrekkigen en ongelukkigen te steunen, om onrecht goed te maken, om onbaatzuchtigheid en trouwe plichtsvervulling te belonen, om schurkerij, woeker en uitbuiting te straffen. Honderdduizenden gingen door mijn vingers, van duizenden heb ik het bestaan wat lichter en wat dragelijker kunnen maken. Je moogt nu over mij oordelen.

Weer bleef het lang stil en de grijze ogen van John Raffles waren met een uitdrukking van angstige afwachting op het gelaat van de schone Hindoese gericht.

Eindelijk kwam het antwoord, dat met bevende, onzekere stem werd gegeven:

— Vraag mij niet om u te vonnissen, Sahib. Ik kan het niet. Ik ben bevooroordeeld. Gij hebt mij het leven gered, tot drie malen toe binnen weinige dagen en ik zou een oordeel over uwe daden vellen? Gij hebt u in de martelkamer, waarin mijn meester mij met u had opgesloten, voor mij willen opofferen en daarbij zelfs de afschuwelijkste pijnen geleden; gij hebt een tijger alleen met uw mes aangevallen, om mij aan zijn klauwen te ontrukken; gij hebt mij gered uit de handen van de soldaten van Ram Kazilbash, die mij meedogenloos ter dood zouden hebben gebracht, als ze mij hadden kunnen vinden. En bovendien, ik heb... neen, ik kan het niet zeggen.

Sherah bedekte het gelaat met de handen en een siddering doorliep haar gehele lichaam. Toen hernam zij, nauwelijks hoorbaar:

— Ik wil en ik kan geen oordeel over u vellen. Het is onmogelijk dat gij een slecht mens zijt. Neen, ik wil voor de Goden zweren, dat gij het niet zijt. Slechte mensen doen niet wat gij gedaan hebt. Ik was u onbekend en toch hebt gij de vreselijkste martelingen om mijnentwille door-

staan. Dat is alles waarmede ik rekening wil houden. En nu zeg ik u dit. Uw vriend verkeert in gevaar; ik verlaat u niet, alvorens hij zich weer in vrijheid bevindt. Ik klamp mij aan u vast, totdat ik uit uw mond de toestemming heb verkregen, om u te mogen helpen.

— Dat offer kan ik onmogelijk aanvaarden, Sherah. Vergeet niet, dat de Maharaja zeer machtig is en dat zijn spionnen, als deze zaak ruchtbaar wordt, spoedig genoeg je verblijf hier zullen hebben ontdekt. Ik heb hem in zijn eigen paleis gehoord; hij moet weten, dat ik je bescherm en hij zal mij dodelijk willen treffen door het jou te doen. Ik kan het niet toestaan, dat je je in gevaar begeeft om mijnentwille.

— En als ik het u smeek, Sahib? Als ik hier op mijn knieën neerzink en u bezweer, mij niet te verstoten en mij aan uw zijde te laten pogen uw vriend te bevrijden? Als ik uw slavine, uw dienaar wil zijn?

De jonge vrouw had de daad bij het woord gevoegd en was op de marmere vloer van de gaanderij neergesneeld, maar Raffles had haar sidderende handen gegrepen en hief haar snel weer op, terwijl hij op hesen toon zei:

— Doe dat niet, Sherah, ik bezweer het je. Je kunt niet de slavine zijn van een man, die in zijn eigen land en ook hier als een misdadiger vervolgd wordt.

— Gij verjaagt mij dus? hernam Sherah op klagende toon, terwijl de tranen haar uit de ogen stroomden en zij met dodelijk bleek gelaat tegen een der pilaren leunde. Dan blijft mij niets anders over, Sahib, dan de dood te zoeken, die mij rust en verlossing zal brengen.

— Blijf, Sherah! Weg die misdadige gedachten! Wanneer je bij mij wilt blijven, totdat alle gevaar geweken is, dan... dan aanvaard ik je aan-

bod en ik zeg er je dank voor. Je hebt door wat je zoeven gezegd hebt, mij reeds meer dan de helft vergoed van hetgeen ik voor je doen kon. Niet talrijk zijn degenen, die John Raffles niet vol verachting de rug zouden toekeren, zodra hij hun zijn ware aard onthuld had. Ik aanvaard dus je hulp, Sherah, wij zullen bij elkaar blijven, totdat ik mijn vriend heb kunnen redden, die op zulk een noodlottige wijze in de handen van onze vijanden

is geraakt. Wij zullen dus samen werken, Sherah, en met de hulp van die brave kerel daarginds, zullen wij er stellig in slagen, mijn trouwe vriend te redden uit de handen van onze vijanden, de politiebeambten.

— Gij kunt op mij rekenen, Sahib, en al zou ik er de dood voor moeten ingaan, ik zou gaarne het leven laten, als ik wist, dat ik er u slechts mee van dienst kon zijn.

HOOFDSTUK IV

DE DIEFSTAL IN HET PALEIS VAN SONARIPUR

Wel zelden had te Nepalgang een zaak zoveel opzien gebaard als de toevallige ontdekking van een der bedrivers van de stoutmoedige diefstal in het paleis van de Maharaja van Dacca.

De Engelse zowel als de Inlandse bladen, van welke laatste er een tweetal verschenen in de zoeven genoemde stad, stonden er vol van en trachtten elkaar een vlieg af te vangen bij het melden van nieuwe bijzonderheden.

Allereerst werd bericht dat de jonge blonde man, nauwelijks een uur nadat hij naar de ziekenzaal van de gevangenis was overgebracht, uit zijn bewusteloosheid ontwaakt was, en dat zijn toestand snel vooruit ging. Zodra hij daartoe in staat was, was hij ondervraagd, maar tot dusverre had hij beslist geweigerd een verklaring te geven van de omstandigheid, dat hij een valies omklemd hield, hetwelk gouden en zilveren voorwerpen bevatte, die zonder de minste twijfel hadden toebehoord aan de Maharaja van Dacca. En toch kon ontkennen

hem niet baten, daartoe spraken de feiten te duidelijk.

Men had de gevangene nog niet voor de rechtercommissaris kunnen voeren, want dat liet zijn toestand nog niet toe.

Hij lag met drie andere gevangenen, allen zeer ziek, in een vrij grote, door drie ramen verlichte ziekenzaal, alle van vuistdikke tralies voorzien, en bijna twee meter boven de vloer aangebracht. Daar deze zaal zich bevond op de bovenste verdieping van de gevangenis, kon iedere poging tot ontsnapping wel van te voren als tot mislukking gedoemd worden beschouwd.

Het spreekt vanzelf dat men aanstonds de Maharaja van Dacca gewaarschuwd had en een der politiebeambten was met enige der gestolen kunstvoorwerpen naar de residentie van Ram Kazilbash vertrokken waar deze ze onmiddellijk had herkend als afkomstig te zijn uit zijn particuliere schatten.

Een ogenblik had men er over gedacht, de Maharaja als getuige te

dagvaardden, maar men had dit bij nader inzien nagelaten, daar men de machtige heerser niet met zulk een verzoek aan boord durfde komen.

Er werd dus reeds overwogen de zaak naar een ander gerechtshof te verwijzen, in de buurt van Sonaripur gelegen, toen de Maharaja de knoop doorhakte en tot grote vreugde van de politieautoriteiten te Nepalgang verklaarde, dat hij als getuige gehoord wenste te worden.

Er waren er niet velen, die de beweegredenen doorgrondde, welke Ram Kazilbash tot deze daad drevende hem ver buiten zijn residentie zou voeren, een feit dat zich sedert menschenheugenis niet had voorgedaan, maar onder die weinigen bevond zich John Raffles.

Hij had aanstonds begrepen, dat de Maharaja van Dacca de hoop en de verwachting koesterde in Nepalgang niet alleen de dief terug te vinden, die thans gewond in de gevangenis vertoefde, maar ook diens medeplichtigen, en ten slotte misschien de rampzalige favorite Sherah, op wie hij zijn wraak zou willen koelen.

En zo was op een goede dag de machtige vorst met een groot gevolg per extra-trein, naar Nepalgang vertrokken en was hij aan het station afgehaald door niemand minder dan de opperrechter in hoogst eigen persoon met diens fraaiste auto.

Hij was onmiddellijk voor de gewonde geleid, maar hij moest aanstonds verklaren, in hem niet een der mannen te herkennen, die hem in zijn eigen schatkamer overvallen, gebonden en gekneveld hadden, ofschoon hij hier dadelijk aan toevoegde, dat de indringers zich als Hindoes vermomd hadden.

Nog jaren daarna herinnerden de voorzichtige Engelse regeringspersonen te Bombay zich met afgrijzen het antwoord, hetwelk de gewonde gevan-

gene had gegeven op de vraag, of hij de getuige herkende.

Dat antwoord had namelijk geluid:

— Ik ben mij niet bewust, dat ik deze ongunstige apentronie ooit te voren heb gezien.

Het antwoord werd alleen weergegeven door de twee bladen te Nepalgang, die steeds hadden aangedrongen op een krachtige houding van de regering te Bombay tegenover de weerspannige Radjah's en in Bombay zelf had slechts één enkel blad het antwoord durven publiceren.

De Maharaja was vaalbleek geworden van woede en het had weinig gescheeld of hij had zich op de weerloze gevangene geworpen.

Hij had reeds de hand geslagen aan het gouden gevest van zijn statiesabel, toen de directeur van de gevangenis gelukkig met enige goedgekozen woorden de woede van de machtige potentaat wist te bezweren.

Intussen was het voor de politieautoriteiten hoogst onaangenaam, dat de Maharaja in de gewonde gevangene niet een der daders had kunnen herkennen.

En hun toestand werd er niet beter op, toen zij bedachten, dat er waarschijnlijk een zeer grote flater was begaan door de drie personen te laten ontsnappen, of althans de twee mannen, die in dezelfde coupé als de gevangene hadden gereisd, zoals een treinconducteur zich naderhand duidelijk wist te herinneren.

Want het kon thans wel als vaststaand worden aangenomen, dat die twee mannen de medeplichtigen waren geweest van het slachtoffer van de spoorwegramp, in wiens vuist men het handvat van het valies geklemd had gevonden.

Wie de vrouw was, dat kon niemand zeggen. Want niemand te Nepalgang, noch te Sonaripur wist ook maar het geringste af van de avonturen, waarin Sherah, de lievelings-

vrouw van de Maharaja, zulk een belangrijke rol had gespeeld.

Zo wisten dus de politieautoriteiten te Nepalgang tot op het huidige oogenblik slechts een zeer gering deel van de waarheid.

De commissaris had aan het ziekbed van de gewonde nog slechts een enkel kort onderhoud gehad, dat het volgende verloop had gehad:

De commissaris begon met de naam en de woonplaats van zijn gevangene te vragen.

En de gevangene antwoordde:

— Het doet mij leed dat ik u daarop niet kan antwoorden, mijnheer, ik reis incognito. Noem mij Brown of Black, als u dat genoeg doet. Wat mijn woonplaats betreft, ik heb geen vaste verblijfplaats. Ik ben wat men noemt een wereldreiziger, een globe-trotter, en breng het grootste gedeelte van mijn leven op schepen en in auto's of treinen door.

— Gij weigert dus uw naam op te geven?

— Zo is het.

— Hoe zijt gij in het bezit gekomen van dat valies?

— Ik heb het gekocht.

— Dat bedoel ik natuurlijk niet, had de commissaris toornig uitgeroepen. Ik stel er geen belang in, te weten, hoe gij aan het ledige valies kwaamt, het is er mij om te doen, te vernemen, hoe gij in het bezit zijt gekomen van het volle.

— Ja, het verschil is inderdaad groot, had de blonde gevangene op gewichtige toon geantwoord. Dat volle valies, het is een raadselachtige geschiedenis, mijnheer. Gij zegt immers, dat ik het vasthield, toen ik bewusteloos op een bank lag?

— Zó vast, dat men uw vingers met geweld moest openen om het los te krijgen.

— Wel, wel,... wat u zegt! Is het niet verwonderlijk? Maar ik begrijp wel hoe het komt! Ik heb in mijn

wanhoop naar het eerste het beste gegrepen waarop ik mijn handen kan leggen, en ik heb het handvat van dat valies natuurlijk voor de greep van de noodrem aangezien. Het is zo eenvoudig als iets en het spijt mij, dat ik de werkelijke eigenaar van het valies op die wijze van zijn eigendom beroofd heb.

— Heel aardig gevonden! had de commissaris grijnslachend opgemerkt. Maar mag ik er uw aandacht op vestigen, dat er met u slechts twee andere heren in de coupé waren, dat een hunner dus de bewuste eigenaar moet zijn geweest, maar dat zij beiden spoorloos verdwenen zijn, en hun eigendom niet zijn komen opeisen, dat niettemin meer dan 30.000 pond sterling waard was?

— Zóveel? Dan moet de schrik hen in hun hersens zijn geslagen!

— Gij weigert dus te bekennen, dat gij de sieraden in dat valies aan de Maharaja van Dacca ontstolen hebt?

— Met de meeste beslistheid!

— Kunt gij dan verklaren hoe gij in het bezit daarvan zijt gekomen?

— Met geen mogelijkheid!

— Wie zijn uw medeplichtigen?

— Dat weet ik niet, want ik heb ze niet!

— Wat kwaamt gij hier doen in India?

— Land en volk bestuderen!

— Wie was de vrouw, die in uw gezelschap reisde?

— Een dame, die ik toevallig onderweg heb ontmoet!

— Het is goed, vriendje, ik zie nu wat je systeem is, maar ik zeg je, dat het je weinig zal baten, dat bij voortdurend te blijven toepassen! Wij hebben wel middelen, om je aan het praten te krijgen!

— Ik ben er benieuwd naar, had de gevangene gerepliceerd, en daarop had hij het hoofd naar de wand gewend, als om te kennen te geven, dat

hij, wat hem betrof, het gesprek als geëindigd beschouwde.

Men verhoorde ook alle paleisbeambten, die op de bewuste nacht overrompeld waren door de twee stoutmoedige dieven, die het paleis waren binnengedrongen. Het waren er vier.

Maar die geheimzinnige vrouw? De politiebeambten braken er zich het hoofd mee, wie zij geweest kon zijn. De Maharaja zweeg en daar hij de man was, alleen in staat om hen in te lichten, zo bleven zij in het duister rondtasten. Behoorde die vrouw werkelijk niet tot de dievenbende, die de Maharaja van Dacca had gebrandschat? Was zij werkelijk bij toeval in hun coupé terecht gekomen?

Maar als dat zo was, waarom gaf zij dan in het geheel geen antwoord op de van politiewege in alle bladen in het Engels zowel als in het Hindoestans geplaatste oproep, om zich bij de hoofdcommissaris te vervoegen, teneinde inlichtingen te verstrekken aangaande de drie vreemdelingen, met wie zij gereisd had?

Het was wel zonderling, dat deze geheimzinnige vrouw eveneens als door de grond scheen te zijn verzwolgen, evengoed als de twee medeplichtigen van de gewonde gevangene.

Want het behoeft zeker geen beoog, dat de politie alles in het werk stelde om het spoor van deze vreem-

delingen te hervinden.

Indien zij zich nog te Nepalgang ophielden, dan moest het toch niet al te moeilijk zijn, hen terug te vinden te midden van een bevolking van 20.000 zielen. Het is waar, die lieden schenen zich zeer goed te kunnen vermommen, en zij moesten de taal des lands goed machtig zijn.

En toen de commissaris dit alles goed overdacht had, was hij wel geneigd zich de haren uit te rukken, want de Maharaja werd reeds op de tweede dag van zijn verblijf te Nepalgang ongeduldig en eiste krasse maatregelen tegen de dieven.

Ram Kazilbash was er ook in het bijzonder verbolgen over, dat men hem niet aanstonds al zijn schatten had teruggegeven, maar dat er een deel was achtergehouden, om als stukken van overtuiging te dienen.

Maar de ergste slag zou de beklagenswaardige Horseman nog wachten. Want op de derde dag na de spoorwegramp, die zulke vreemde zaken aan het licht had gebracht, ontving hij een dringend telegram uit Bombay van de volgende inhoud:

« Neem met alle macht zaak Maharaja van Dacca ter hand. Duidelijke aanwijzingen dat John Rafles hier hand in spel heeft gehad.
» Chesterton,
» Chief Justice. »

HOOFDSTUK V

DE BEDELAAR

Ram Kazilbash logeerde natuurlijk in het duurste en grootste hotel van de stad, aan een der brede verkeerswegen in de Europese wijk gelegen.

Van zijn groot gevolg logeerden twee kamerheren, de oppereunuch,

zijn lijfkok en twee andere hoge beambten in hetzelfde hotel, terwijl tien soldaten van de lijfwacht, onder aanvoering van een kapitein, in een naburig hotel van mindere rang waren ondergebracht.

Het moet gezegd worden, dat het ongeduld van de potentaat ieder uur toenam, en dat hij langzamerhand in een toestand geraakte, die met angst en zorg werd gadegeslagen door de Engelse autoriteiten.

Ram Kazibash trok geregeld iedere dag een paar malen, meestal te paard, want hij had zes van zijn fraaiste paarden meegenomen, door de stad, in groot ornaat, gevolgd door zijn trawanten.

Sedert een paar dagen had er in de nabijheid van het hotel een van die bedelaars plaats genomen, die de Engelse toeristen « schilderachtig » plegen te noemen, maar die in waarheid zo vies en smerig zijn, dat men ze, zoals de volksmond zegt « met geen tang zou aanraken ».

De man had een donkerbruine huidskleur, die door de gaten heenschemerde van de voddën, waarin hij zich gewikkeld had. Zijn zwart haar, waardoor reeds zilveren draden liepen, hing verward om zijn mager, door lepra geteisterd gelaat, en was bedekt met een op vele plaatsen gescheurde tulband. Hij had een touw om het middel, waaraan een waterfles was bevestigd, uit een kalabas vervaardigd. Uren lang kon hij onbewegelijk, als in dromerijen verzinken, voor zich uit zitten staren, de ogen half verborgen achter de gezwollen, roodomrande oogleden. Nu en dan hief hij de hand op, en prevelde in de taal van zijn land een heilbede aan het adres van de voorbijgangers. Hij werd bespat door de modder door de snel voorbij rijdende auto's opgeworpen, hij werd angeblaft door de valse straathonden, kaal als de Javaanse gladdakkers, maar hij schonk er geen aandacht aan en bleef maar roerloos zitten, de ellebogen op de knieën steunend, de armen gestrekt, het hoofd gebogen.

Het was omstreeks drie uur in de

namiddag, toen Ram Kazibash nogmaals uitreed, gezeten op een prachtige schimmel, trots en hovaardig, zijn zwarte baard op zijn borst golvend, zijn heerszuchtige ogen recht voor zich uit starend.

Als gewoonlijk volgde de kleine hofstoet hem op de voet.

Maar ditmaal bleef de bedelaar niet zitten. Hij stond op, kwam wankelend een paar passen naar voren en wierp zich toen, met het hoofd ter aarde, voor de machtige heerser in het stof van de weg, zodat de prachtige schimmel een ogenblik verschrikt op de achterbenen ging staan.

De Maharaja fronste toornig de wenkbrauwen, en reeds kwam een zijner kamerheren ijverig toeschieten, toen de bedelaar zich in knielende houding oprichtte, zijn bruine armen naar de Maharaja uistrecte, en haastig enige woorden uitstiet, die grote indruk op de Maharaja schenen te maken.

Hij wenkte de kamerheer om terug te keren, klopte de schimmel op de hals en toen het dier tot rust was gekomen, boog hij zich over de nek van het paard en zei op bevelende toon:

— Wat zei je zoeven, hond? Herhaal het!

— Ik weet waar zij is, heer, ik ken haar verblijfplaats, ik weet de verblijfplaats van haar, die gij zoekt.

De ogen van Ram Kazibash begonnen te fonkelen en hij beheerste zich slechts met moeite, toen hij tussen de tanden mompelde:

— Kan het waar zijn? Zijn de Goden mij gunstig? Zal ik mijn wraak kunnen botvieren?

— Sta op, slaaf! Zeg mij wat je weet!

— Vergeef het uw dienaar, die niet waard is, de riemen van uw schoenen vast te binden, heer, dat ik slechts luttel weet! Ik zag haar, ik

herkende haar, zij was het, de vrouw, die eens uw hart heeft bezeten en die u zo laaghartig bedrogen heeft. Ik sloop haar na en ik zag waar zij binnenging.

— Je zult mij er heen brengen! Thans niet; als de duisternis gevallen is. Maar geef acht op mijn woorden, hond, wanneer je me bedrogen mocht hebben, wanneer je het gewaagd mocht hebben, mij, de heerser, nutteloos te verontrusten, dan zal je straf vreselijk zijn. Deze stad is, wel is waar, de mijne niet, maar mijn macht reikt ver, nietige hondsvod! Wanneer zij het dus niet is, bereid je dan voor op de dood!

— Zij is het, heer, zij is het, herhaalde de bedelaar ijverig, zich krommend als een hond, die geslagen wordt. Gij zult tevreden over uw dienaar zijn, gij zult hem belonen en niet straffen.

— Een beurs met 1000 ropijen zal je beloning zijn, wanneer je goed gezien hebt. Zorg dat je vanavond om acht uur op deze zelfde plek bent; je zult mij en mijn mannen naar dat huis brengen! Zeg mij nog dit: is zij daar alleen?

— Geheel alleen, heer! Een oude vrouw woont in dat huis; zij meent er volkomen veilig te zijn!

— Het is goed, zei de Maharaja kortaf en hij wenkte de bedelaar om op te staan en ter zijde te gaan.

Nauwelijks had de man tijd zich te bevelligen voor de steigerende schimmel.

De stoet trok voorbij en de bedelaar nam zijn oude plaats bij het hotel weer in en het duurde niet lang of hij was weer tot zijn vroegere bewegingsloosheid vervallen.

Snel verstreken de uren en de duisternis viel.

Om zes uur had de bedelaar eindelijk zijn post verlaten en was weggestrompeld, leunend op zijn dikke

knoestige stok.

Maar reeds om half acht was hij weer op zijn post en staarde in de duisternis, wachtend op de komst van de man, wien hij een zo kostbaar geheim ging verraden. Hij scheen de minuten te tellen, maar juist om acht uur ging de poort van de binnenplaats open en de Maharaja trad naar buiten, gevolgd door vier soldaten.

Hij had zijn witte mantel verwisseld voor een minder opzichtig kleedingstuk en ook zijn tulband had een donkere kleur.

Het was duidelijk, dat hij niet wilde worden opgemerkt bij een onderneming, die hij geheel alleen tot een goed einde wilde brengen en waarin hij tot geen prijs de Engelse politie wilde mengen; hij wist immers maar al te goed, dat deze de beklagenswaardige Sherah aan zijn macht zou onttrekken, als zij uit haar mond vernam, wat er in de torenkamer van zijn paleis geschied was.

In zijn gordel stak een prachtig bewerkte dolk.

De soldaten, met de kapitein aan het hoofd, waren eveneens met dolken en daarenboven met kromme sabels gewapend, maar in de zakken van hun wijde mantels hielden zij de revolvers verborgen.

Het was volkomen duister, toen de Maharaja op de bedelaar toetrad, die dadelijk was opgesprongen en vol kruipende onderdanigheid naderbij kwam en hem op zacht fluisterende toon toebeet:

— Plaats je temidden van mijn soldaten! En gedenk mijn woorden van zoeven: wanneer je je vergist mocht hebben, dan sterf je!

— Ik zal leven, heer! zei de bedelaar en zijn ogen schitterden van hebzucht tussen de nauwe spleet van zijn ontstoken oogleden.

Hij plaatste zich te midden van de vier soldaten, die in gelederen van twee voortschreden, en de Maharaja

volgde op enige afstand.

De kleine stoet verliet al spoedig de hoofdstraat, en bereikte na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, de Indische wijk.

Het verschil was wel zeer groot.

Daar geasphalteerde straten, elektrische verlichting, fraaie winkels, wit gepleisterde stenen huizen, hier wegen van gestampte aarde, kleine, houten huizen, spaarzame verlichting.

De bedelaar scheen zeker van zijn zaak te zijn, want hij aarzelde geen oogenblik bij het kiezen van zijn weg. Leunend op zijn stok, nu en dan kuchend en hoestend en voor zich op de grond spuwend, wees hij de soldaten de weg.

De kleine huizen werden hoe langer hoe zeldzamer en eindelijk had men de grens van de stad bereikt. Toen stond de bedelaar stil en zei op hees fluisterende toon:

— Daarginds is het, terzijde van die dwarsweg, dat kleine huis, niet veel beter dan een hut.

— Denk je dat wij haar zullen kunnen overvallen?

— Zij heeft niemand dan de oude vrouw om op haar te passen, heer! antwoordde de bedelaar. De hut bevat slechts een enkele kamer en een kleine keuken. De deur is wrak, maar gij zult geen geweld behoeven te gebruiken, als gij slechts aanglopt en op zachte toon zegt: « Een boodschapper van de Grote Onbekende ».

— Wat betekenen die woorden?

— Dat kan ik niet zeggen, ik vernam ze bij toeval, ik ben sluerer dan men denkt, ik had mij bij de hut verborgen.

— Op weg dan! Zij zal weer in mijn macht komen, en ditmaal zal mijn wraak volkomen zijn, dat zweer ik.

De kleine stoet ging verder in de

schaduw van de hoge palmen, die de weg omzoomden. Spoedig hadden zij de dwarsweg bereikt. De hut lag tamelijk afgezonderd en in ieder geval zou het onmogelijk zijn, zelfs in de dichtsbij gelegen huizen iets te vernemen van wat daar stond te gebeuren.

Ram Kazilbash was op de punten zijner voeten naderbij geslopen en stond nu voor de lage deur van de hut. De soldaten volgden hem op de voet. Hij klopte aan luisterde. Daarbinnen werden schuifelende voetstappen hoorbaar, die langzaam naderden.

Toen werd het weer stil.

— Een boodschapper van de Grote Onbekende, zei de Maharaja op gedempte toon. Doe open.

De deur werd voorzichtig op een kier geopend en in de flauw verlichte gang werd de gedaante zichtbaar van een oude, Indische vrouw, die de bezoeker wantrouwend scheen aan te staren.

Maar reeds had de Maharaja de deur verder opengeduwd en was, na de soldaten een kort bevel te hebben gegeven, binnengetreten.

Om de bedelaar scheen hij zich niet meer te bekommeren. Deze bleef alleen achter.

Maar plotseling richtte de gebogen figuur zich zo hoog mogelijk op, zodat hij wel een voet scheen te groeien en liep eensklaps om het kleine huis heen met een snelheid, welke men van zulk een oud man zeker niet zou hebben verwacht. Hij bereikte de achterzijde van de hut, waar zich een klein venster bevond, dat op een kier geopend was. Hij duwde het verder open en wipte met katachtige lenigheid naar binnen.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk daarbinnen het gedempte geluid van een korte, maar hevige worsteling...

HOOFDSTUK VI

DE CONFRONTATIE

Omstreeks elf uur in de avond keerde Ram Kazilbash naar zijn hotel terug.

Hij was alleen.

De Maharaja liet dadelijk de gérant van het hotel bij zich ontbieden en deelde hem mede, dat het voornemen was, nog diezelfde avond het grootste gedeelte van zijn gevolg terug te zenden naar zijn residentie, daar zijn aanwezigheid in Nepalgang waarschijnlijk langer zou duren, dan waarop hij eerst gerekend had en hij met een kleiner gevolg volstaan kon.

De gérant keek wel enigszins verbaasd op, daar hij de prachtlievendheid van de Maharaja kende, maar hij waagde het niet een aanmerking te maken en verwijderde zich buigend.

Nog diezelfde avond beval Ram Kazilbash aan alle leden van zijn gevolg, naar Sonaripur terug te keren; hij wenste alleen te blijven.

De eerste kamerheer waagde wel enige tegenwerpingen en sprak over de gevaren waaraan de heerser wellicht zou blootstaan, maar de Maharaja sloot hem met een paar korte, bevelende woorden de mond en het gevolg maakte zich dus gereed om vroeg in de ochtend van de volgende dag weer naar het paleis te Sonaripur terug te keren.

De heerser zou slechts één enkele dienaar behouden, zo verklaarde hij.

Toen echter de eerste kamerheer de volgende ochtend appel hield, bleek het hem, dat er vier soldaten van de lijfwacht ontbraken en bij na-

vraag in het hotel, waar zij waren onderbracht, bleek het hem, dat zij daar de avond tevoren, omstreeks half acht, waren vertrokken en sedert dat ogenblik niet waren teruggekeerd.

Toen de kamerheer dit verwonderlijke nieuws, trillend van angst, aan zijn strenge meester ging mededelen, keek deze hem slechts even met half dicht geknepen ogen en gefronste wenkbrauwen aan en zei toen koeltjes :

— Gij kunt gaan, Dhar Belim, ik weet, waar mijn soldaten zich bevinden, laat u dat tot geruststelling zijn.

De kamerheer ging, zeer verheugd, dat zijn zware gang naar de strenge heerser op die snelle en pijnloze wijze was afgelopen.

Om negen uur was er geen enkel lid van het gevolg van de heerser meer te Nepalgang aanwezig; allen waren met een trein teruggekeerd naar de residentie van Ram Kazilbash, zoals deze het bevolen had.

En om half tien begaf de Maharaja zich te paard, prachtiger dan ooit gekleed en op enige afstand gevolgd door een krachtig gebouwde dienaar, die nog niemand in zijn hotel gezien had, naar het gerechtsgebouw.

Een agent kwam toesnellen om het paard vast te houden, maar de dienaar, een git-zwarte Ethiopiër, duwde hem zwijgend ter zijde en nam hem de teugels van de fraaie schimmel weer af.

De Maharaja had reeds zijn schreden naar de vestibule van het gebouw gericht en dadelijk trad hem een se-

cretaris van de commissaris van politie tegemoet, die hem vroeg wat hij wenste.

— Ik verlang de commissaris te spreken, zei Ram Kazilbash kortaf. Ik wens geconfronteerd te worden met de gevangene, wellicht bezit ik een middel hem aan het spreken te brengen en hem tot een bekentenis te dwingen.

— Treedt binnen, Radja, nodigde de secretaris hem uit en hij vergezeld de hoge bezoeker naar een wachtkamer.

— Men haaste zich, zei de Maharaja op hooghartige toon.

De secretaris verliet buigend het vertrek en begaf zich naar het vertrek, waar de commissaris, een uur geleden was binnengetreden, met een zwaar hoofd en in een humeur, dat het gehele politiepersoneel deed beven, behalve de secretaris, die een dikke huid had.

Horseman keek op en vroeg knorrig :

— Wat is er, Green? Waarom lach je als een idioot?

— Ik lach volstrekt niet, mijnheer, antwoordde de secretaris ijverig, en als ik het deed, dan deed ik het onwillekeurig. Daar is de Maharaja van Dacca, die u wenst te spreken in verband met de diefstal in zijn paleis natuurlijk. Hij wenst geconfronteerd te worden met de gevangene, naar hij zegt.

— Heeft hij die gehele troep weer meegebracht, waardoor hij zich heeft laten vergezellen? Ik ben niet voornemens om hier een bedrijf uit een operette op te voeren.

— Hij is alleen, mijnheer.

— Des te beter. Verzoek hem dan maar binnen te komen.

De secretaris verliet het vertrek weer en opende, enige ogenblikken later, de deur voor Ram Kazilbash, die, trots en hooghartig als steeds,

het vertrek binnentrad.

De commissaris had zijn plaats achter zijn schrijftafel verlaten en was de hoge bezoeker tegemoet getreden. Hij bood hem een stoel aan en begon :

— Mijn secretaris deelt mij mede, dat gij met de gevangene geconfronteerd wenst te worden, Radja.

— Zo is het, mijnheer. Ik lees in de bladen, dat de schurk blijft doorgaan, alles te ontkennen. Ik wil u niet verzwijgen, dat ik een weinig ongeduldig word, en ik zou wel eens willen zien, of hij tegenover mij, zijn slachtoffer, bij zijn houding blijft volharden.

— Gij zult toch, hoop ik, geen geweld willen toepassen, Radja? vroeg de commissaris verschrikt.

— Ik zal geen geweld gebruiken, maar toch zal die man wel weten te dwingen een bekentenis af te leggen. Het spreekt vanzelf dat gij mij kunt vergezellen, daar gij immers de instructie leidt.

— Wij zullen gaan, Radja, ofschoon ik u eerlijk moet bekennen, dat ik van deze stap zeer weinig resultaat verwacht. De verdachte zal bij zijn spottende ontkenningen blijven volharden.

— Wij zullen wel zien, hernam Ram Kazilbash kortaf.

De commissaris had op de knop van een elektrische bel gedrukt en gaf de binnentredende agent op zachte toon enige bevelen.

Er verstreken een paar minuten en toen kondigde een luid getoeter de komst aan van de auto van de commissaris. Hij verliet met de Maharaja het vertrek en beiden stapten op de fraaie wagen toe, die door een Indiër werd bestuurd.

Voor de deur van het gerechtsgebouw stond nog altijd de dienaar van de Maharaja, die de fraaie schimmel van zijn meester bij de teugel vasthield.

— Ga het dier stallen en vergezel mij, beval de Maharaja hem op korte toon.

De neger bracht het paard naar de stal, die naast het gebouw gelegen was, en nam vervolgens naast de chauffeur plaats.

Gedurende de rit werden ternauwernood enige woorden gewisseld. De auto stond stil voor het gevangenisgebouw, en de heren stapten uit. De Maharaja wendde zich tot de neger, en beval kortaf :

— Volg mij!

De drie mannen traden het gebouw binnen.

Er moesten enige korte formaliteiten vervuld worden, en toen konden zij zich begeven naar de ziekenzaal, vergezeld door een der cipiers, waar de verdachte nog altijd op zijn ziekbed lag, ofschoon de wonde blijkbaar goed genas.

In de zaal bevonden zich drie ziekenoppassers, en aanstonds wendde de commissaris zich tot een hunner met de vraag :

— Hoe maakt Nr 17 het thans?

De gevraagde wendde de blik naar de jonge man, die klaar wakker was, en de Maharaja met zijn grote blauwe ogen nieuwsgierig aankeek, en antwoordde toen :

— De wonde geneest voortreffelijk, en de zaak kan, wat dat betreft, zeer goed morgen reeds een aanvang nemen. Hij is nog wat slap en zwak door het bloedverlies, maar hij kan zonder enig bezwaar vervoerd worden.

De Maharaja had zich reeds tot de verdachte gewend, boog zich over hem heen, en sprak snel en op zachte toon enige voor de overige volkomen onbegrijpelijke woorden, die een zonderlinge uitdrukking brachten op het gelaat van de verdachte, welke echter dadelijk weer verdween.

— Mag ik weten wat gij de ver-

dachte vraagt, Radjah? vroeg de commissaris, die naderbij was gekomen.

— Wat zou ik hem anders vragen, mijnheer dan of hij voornemens is nog lang te blijven ontkennen? riep de Maharaja toornig uit.

— Wat dacht gij, mijnheer, dat de Radjah met mij over het weer sprak, of over de vooruitzichten van de oogst? vroeg de verdachte spottend.

— En wat hebt gij geantwoord, Nr 17? vroeg de commissaris, die de spotternij van de jonge man in de wind scheen te slaan.

— Ik heb hem geantwoord dat hij met molentjes liep, mijnheer? antwoordde Nr 17 onbeschaamd. Ik heb niets te bekennen, dat herhaal ik nu voor de dertigste maal. Ik zou graag willen dat men mij met rust liet, en meer heb ik niet te zeggen. Ik zou wel eens willen zien, dat enig rechter mij zou kunnen veroordelen, alleen omdat ik tijdens een spoorwegongeluk de tas van een ander in de hand blijk te hebben gehad.

— Gij weet zeer goed Nr 17, dat het niet om de tas, maar om de inhoud daarvan gaat, hernam de commissaris op strenge toon. Het goud en de juwelen behoren aan de Maharaja en ik gelast u dus, ik beveel u, om nu eindelijk die dwaze houding van hardnekkige ontkenning te laten varen, en liever eerlijk op te biechten hoe gij zo plotseling aan al dat goud en die juwelen zijt gekomen.

Maar Nr 17 koesterde nu eenmaal andere plannen.

— Neem mij niet kwalijk, commissaris, maar gij zijt een grappenmaker! Gij gaat wel een weinig al te ver. Gij wilt mij dingen doen bekennen, waaraan ik part noch deel heb. Ik zeg u dat gij mij onmogelijk zult kunnen veroordelen op het feit alleen, dat in mijn krampachtig dichtgeknepen hand de greep van een zwaar,

met edelstenen en goud gevuld valies is gevonden.

— Kom, kom, een treinconducteur heeft reeds verzekerd, het valies op uw knieën te hebben gezien toen er van een spoorwegongeluk nog geen sprake was, hernam de commissaris ongeduldig.

— Wel, ik heb ook wel eens een kind op mijn schoot gehad, en het was toch het mijne niet, hernam Nr 17 glimlachend.

— Gij wilt toch niet zeggen, dat de man die het goud roofde u dat valies zou hebben toevertrouwd? bulderde de Maharaja, buiten zichzelf van woede en drift. Gij zijt de dief, of gij zijt althans zijn medeplichtige, en ik zou u aanraden, voor uw eigen bestwil, spoedig te bekennen, en deze onzinnige houding te laten varen, die u slechts nadeel kan berokkenen. Misschien zal uw straf aanzienlijk verminderd worden, wanneer gij uw medeplichtige noemt.

— Zoudt gij dat denken, Radjah? vroeg Nr 17 meesmuilend. Ik ben van een andere mening, en nu wilde ik wel dat men mij verder met rust liet; ik voel mij nog altijd zwak en ik heb behoefte aan slaap.

De commissaris had de verdachte een woedende blik toegeworpen, maar eensklaps scheen hem iets in te vallen. Hij trad op het ziekbed toe, keek de verdachte doordringend aan en vroeg toen :

— Kent gij John Raffles?

— Neen, ik heb niet het genoegen, die heer onder mijn kennissen te tellen!

— Eei zo! Nu, ook dat zullen wij wel zien, hernam de commissaris kortaf. Maar dat wil ik u wel zeggen: de bewijzen tegen u nemen met de minuut in kracht toe en wanneer de zaak voorkomt, zult gij tot uw nadeel ontwaren, dat gij nutteloos tijd verloren hebt, door zo hardnekkig te

blijven ontkennen.

Nr 17 keek de commissaris even aan, draaide zich toen met een ruk om, trok het dek over zich heen en zei :

— U bent een kletskaus en u verveelt mij!

De Maharaja was al die tijd naast het bed blijven staan, ten prooi aan een woede, die hij slechts met de grootste moeite scheen te kunnen beugelen.

Hij streek met zijn bruine, beringde hand herhaaldelijk over zijn lange, gitzwarte baard en wendde zich toen tot de verdachte met de vraag :

— Zeg ons dan, wat ik u zal moeten betalen om uit uw mond te vernemen waar zich uw medeplichtigen bevinden. Ik hecht er zeer veel aan, dat die eveneens terecht zullen staan, en gij weet zelf wel waarom!

— Ik heb zoëven verklaard, dat men mij verveelt en dat had evengoed betrekking op u, Radjah.

Na dit gezegd te hebben verdween hij weer onder de dekens.

De Maharaja scheen nog iets te willen zeggen, maar de woede maakte het hem onmogelijk. Hij balde slechts de vuisten, siste iets onverstaanbaars tussen de tanden, wenkte de negerbediende en stormde letterlijk het grote vertrek uit, terwijl de neger hem met grote stappen volgde.

— De duivel hale hem en zijn juwelen, bromde Horseman, terwijl hij de vertoornde Oosterling volgde.

Hij haalde hem in bij de zware, met drie reusachtige grendels en sloten verzekerde poortdeur en zei met nauwelijks verholten spot :

— Gij ziet het wel, Radjah, dat het ook u niet gelukt is, de verdachte tot andere gedachten te brengen. Ik hoop nu nog slechts op het eerste verhoor, dat in mijn bureau zal plaats hebben.

— En wat denkt gij te doen mijnheer, als die man voortgaat met te

ontkennen? Zult gij hem dan soms in vrijheid stellen? vroeg Ram Kazilbash, terwijl hij de commissaris doorborend aankeek.

— In geen geval, Radjah, antwoordde Horseman. Al ontkent hij, de bewijzen zijn deugdelijk genoeg en het is klaar, dat hij althans een een van de medeplichtigen moet zijn geweest.

— En mag ik weten, mijnheer, of de politie nog altijd de hoop koestert, dat zij die medeplichtigen in handen zal kunnen krijgen? vroeg de Maharaja sarcastisch, terwijl hij opnieuw aan zijn zwarte baard plukte.

— De politie doet wat zij kan, Radjah, antwoordde Horseman kortaf, en in zijn ijdelheid van schrander politiebeambte gekrenkt.

— En de vrouw? Zoekt men ook niet naar de vrouw?

— Ik voor mij, geloof niet dat de vrouw iets met de zaak uitstaande heeft. Intussen zoekt men ook naar haar, want zij kan misschien belangrijke inlichtingen geven. Wij plaatsen reeds enige dagen geleden een advertentie in de voornaamste bladen, waarin zij werd opgeroepen om voor mij te verschijnen; zij is echter niet

komen opdagen.

— Heeft men er enig vermoeden van wie die vrouw kan zijn?

— Niet in het minst, luidde het antwoord.

— Zal ik worden opgeroepen om te getuigen in de zaak, wanneer die behandeld wordt?

— Ja, Radjah.

— Dat men zich dan haaste, want ik herhaal het, ik wens spoedig naar mijn residentie terug te keren, maar ik wil dat men mij eerst voldoening zal verschaffen, grondige voldoening.

De zware poortdeuren draaiden op hun hengsels en de drie mannen stonden weer op straat. De commissaris nam met enige haastige woorden afscheid, nadat de Radjah zijn aanbod had afgeslagen, om hem met zijn auto weer naar het hotel van de hoge heer terug te brengen.

Ram Kazilbash keek de verdwijnende auto enige ogenblikken na, wendde zich toen tot de reusachtige neger, die al zijn witte tanden liet zien in een brede grijnslach en zei in het zuiverste Engels dat men zich kan denken :

— Een brave vent, James, een werkelijk goede kerel en een driedubbel overgehaalde ezel!

HOOFDSTUK VII

EEN VERHOOR MET EEN ONVERWACHT EINDE

Het verhoor van de verdachte en de confrontatie met de voornaamste getuigen was bepaald op twee dagen nadat de Maharaja van Dacca zijn vruchteloze poging had ondernomen, om Nr 17 tot andere gedachten te brengen.

Het zou, naar gewoonte, worden

afgenomen in het particuliere bureau van de commissaris van politie, hetwelk in het gerechtsgebouw was gelegen, gelijkvloers.

De gevangenen werden dan steeds overgebracht in een gesloten arrestantenauto, een voertuig, geblindeld met staalplaten, dat stevig gesloten

kon worden en waaruit een ontsnapping zo goed als onmogelijk was.

Vlak naast het gerechtsgebouw was het politiebureau gelegen en in de kleine zittingzaal waren altijd een viertal agenten aanwezig.

Publiek werd bij deze eerste verhoren nimmer toegelaten, evenmin als dat in andere landen het geval is.

Pas wanneer de zaak in openbare behandeling werd genomen, zou de verdachte in het Paleis van Justitie moeten terechtstaan, bij welke zittingen het publiek werd toegelaten.

Naast het bureau van de commissaris, maar daarvan gescheiden door een brede gang, bevond zich de getuigenkamer. Het grote vertrek, waar de verhoren werden afgenomen, werd verlicht door drie grote ramen, van tralies voorzien.

Bij de deur stonden steeds twee politieagenten op post.

Het bureau van de commissaris stond op een kleine verhoging en ongeveer een meter daarvoor was een soort hekje in de vloer gevestigd, waarachter een ruw houten bank stond, bestemd voor de verdachten.

Twee dergelijke banken, maar veel groter en schuin voor het schrijfbureau geplaatst, waren bestemd voor de getuigen, want in Engels-India bestaat de gewoonte, reeds bij het eerste verhoor der beklaagden, ook de voornaamste getuigen te dagvaarden.

Men had reeds aanstonds na de eerste ondervraging twee van de vier getuigen, namelijk de soldaten, die de aanranders niet eens hadden kunnen waarnemen, toestemming gegeven, dadelijk weer naar Sonaripur terug te keren, daar hun getuigenis volstrekt geen waarde had.

Zo bleven dus alleen de Maharaja en de beide soldaten over, die de ronde hadden gedaan en die de twee gewaande schildwachten voor de deur

in het paleis hadden aangetroffen.

Op een kleine tafel, terzijde van het schrijfbureau, waren de stukken van overtuiging gedeponereerd: het gehavende valies en enige fraai bewerkte gouden sieraden, die behoord hadden tot de buit.

Dat was alles, en de commissaris had met een zucht moeten bekennen, dat het niet zeer veel was.

Hij had zelf reeds achter zijn schrijftafel plaats genomen, en aan de zijkant van het grote bureau zat zijn schrijver, met een groot vel papier voor zich, en gereed om de vragen en antwoorden te noteren.

Bij de deur hadden de twee politieagenten post gevat, en verder waren er geen personen in het grote vertrek aanwezig.

Precies om tien uur liet men de getuigen binnenkomen.

Ram Kazilbash kwam het eerst binnen, en schreed statig naar de hem aangewezen plaats.

Na hem kwamen de beide soldaten van de lijfwacht binnen, die achter hem plaats namen, en dadelijk hun armen over elkaar kruisten en daar zaten als standbeelden, even onbewegelijk en voorlopig even stom.

Een ogenblikje bleef het stil, en toen klonk de stem van Horseman:

— Breng de beklaagde binnen!

De deur ging open, en twee agenten van politie brachten Nr 17 binnen, voerden hem naar de beklaagdenbank, en namen achter hem plaats, de hand op het gevest van hun kromme sabels.

De verdachte was geboeid, maar dit feit scheen hem in het minst niet te hinderen, en ook volstrekt geen ongunstige invloed uit te oefenen op zijn opgewekt humeur.

Hij keek vrolijk rond, vestigde zijn blikken enige ogenblikken op het gebruikte gelaat van de Maharaja, knikte de commissaris vriendelijk

toe, en wachtte toen geduldig op de dingen die komen zouden.

Horseman bladerde zenuwachtig in zijn dossier, dat waarlijk mager genoeg was, zette zijn loegnet op en weer af, kuchte, wierp een schuwe blik op de Maharaja, en wendde zich toen tot de beklaagde met de vraag :

— Je naam, beklaagde?

— Maar ik heb u toch al gezegd, mijnheer dat ik mijn naam niet wens te noemen, antwoordde Nr 17, op klagende toon. Ik vind het dan ook indiscreet van u, om zo aan te dringen. Wat kan het u schelen om mij Brown te noemen, zoals ik u heb voorgesteld?

— Je blijft dus volharden bij je weigering, om mij je naam op te geven? hernam de commissaris kwaad. Het zal je weinig baten, vriendlief, wij zullen die naam ten slotte toch wel weten te ontdekken!

— Des te beter, mijnheer, des te beter! riep de beklaagde uit. Ik hoop dat gij hem ontdekt, dat moet een grote voldoening voor u zijn.

— Waar en wanneer ben je geboren, beklaagde?

— Mijn wiegje stond aan de oever van de Theems, mijnheer, maar op welke plek, dat is mij, helaas, ontgaan. En om de datum van mijn geboorte heb ik mij nooit bekommerd. Een gulden spreekwoord zegt immers dat men zo oud is als men zich gevoelt. Soms, gelukkig niet vaak, komt het voor dat ik mij gevoel als een tachtigjarige grijsaard, dan weer, en gelukkig zeer dikwijls, waan ik mij nog op de schoot van mijn kindermisje, en speur ik de behoefte aan goed gevulde zuigfles.

— Houd op met die dwaasheid, beklaagde, want het zou je kunnen berouwen, barstte de commissaris woedend uit. Schrijf op, Green, de beklaagde weigert zijn naam, zijn

geboorteplaats en de datum van zijn geboorte op te geven.

De pen van de schrijver kraste even over het papier en toen klonk opnieuw de stem van de commissaris, die vroeg :

— Wat bracht u naar India?

— Ook op die vraag heb ik al antwoord gegeven, mijnheer. Zucht naar kennis, belangstelling in kunsten en wetenschappen en vooral in Indische cultuur.

— Kwaamt gij alleen hier?

— Neen, ik reisde in gezelschap van twee vrienden.

— Aha! riep de commissaris zegevierend uit. Dat is althans een beken-
tenis. Je geeft dus toe dat de twee mannen in de coupé je medeplichtigen waren?

— Medeplichtig waaraan, mijnheer, vroeg Nr 17 onnozel.

— Houd mij niet voor de gek, man, of het zou je slecht vergaan. Medeplichtig aan de diefstal van de juwelen en het goud uit het paleis van de Maharaja, bedoel ik natuurlijk!

— Wel neen, dat kunt gij onmogelijk bedoelen, mijnheer. Ik heb immers volstrekt niet bekend dat ik de diefstal gepleegd heb?

— Dat ontkennen baat u niets. Herkent gij dat valies?

— Ik herken het. Arm valies, wat is het vreselijk gehavend.

— Hoe komt gij er aan?

— Ik kocht het in Sonaripur.

— Gij erkent dus dat het uw eigendom is?

— Niet geheel en al. Ik kocht het namelijk in opdracht van een mijner twee vrienden.

— Vindt gij het niet zonderling, dat die vrienden u in de steek hebben verlaten, juist nu gij u in zulk een vretelijke toestand bevindt?

— Zij hebben mij niet in de steek gelaten, mijnheer, antwoordde Nr 17 vrolijk.

— Niet in de steek gelaten? Gij gelooft dus dat zij hier zijn?

— Zij zijn zeker hier, mijnheer!

— In deze stad?

— Ja, in Nepalgang!

— Weet gij wel, dat gij dat tot dusverre ontkend hebt?

— Daar zal ik dan mijn redenen voor gehad hebben, redenen die thans niet meer bestaan, antwoordde de beklagde schouderophalend.

— Kunt en wilt gij mij de namen van uw vrienden noemen?

— Ik wil u gaarne de naam van een hunner noemen, antwoordde Nr 17, met een beminnelijke glimlach. Hij heet John Raffles!

— Gij zegt dat uw vriend John Raffles heet?

— Zo is zijn naam, zoals die bekend is bij de Engelse politie, meer in het bijzonder bij Scotland Yard.

— En gij zegt dat hij hier in de stad is?

— Ja!

— Gij kent zijn tegenwoordige verblijfplaats?

— Zeer goed!

— Waar vertoeft hij dan op het ogenblik?

— Hij is hier in het gerechtsgebouw, hij is hier in deze zaal.

De commissaris van politie liet zich met zulk een ruk achterover in zijn stoel vallen; dat zijn lorgnet van zijn neus vloog en op hetzelfde ogenblik stond de Maharaja van Dacca op, trad op het schrijfbureau toe en zei op de beminnelijkste toon van de wereld :

— Mijn vriend heeft gelijk, mijnheer, John Raffles is hier in de zaal. Ik ben het!

Horseman keek de Indiër enige ogenblikken met uitpuilende ogen aan, niet in staat om zijn gedachten te verzamelen en volstrekt overrompeld door deze mededeling.

Hij snakte letterlijk naar lucht, zoals een vis, die op het droge ligt, opende en sloot zijn handen, als een drenkeling, die naar een houvast grijpt en zijn stem sloeg een paar maal over, toen hij tenslotte tot de agenten aan de deur sprak :

— Neem deze man... deze man, onmiddellijk gevangen!

Denkelijk zouden de agenten althans wel een poging gedaan hebben, om dit bevel ten uitvoer te brengen, wanneer zij daarin niet verhinderd waren door het plotseling binnentreden van de reusachtige neger, die zich voor de deur had geplaatst, om de terugkomst van zijn meester af te wachten.

Hij had blijkbaar alles verstaan wat daarbinnen gezegd was en trad nauwkeurig op dezelfde seconde binnen, waarop zijn aanwezigheid vereist werd. Hij sloot de deur haastig, greep de twee Indiërs, die juist naar voren wilden snellen, in de nek, duwde hen zeer onzacht tegen elkaar, legde hen op de vloer, en hield hen daar neergedrukt, ofschoon zij woest met de voeten trappelden en vruchteloos poogden, naar hun sabels te grijpen.

De verdachte was opgestaan en had met een enkele ruk zijn boeien stuk getrokken, die zo goed als geheel doorgevild bleken te zijn.

Hij was in een wip bij de twee spartelende politieagenten, had hun vliegensvlug een prop in de mond gestopt en hun armen aan elkander vastgebonden, zodat zij niet in staat waren zich te bewegen.

— Vervloekt! Wat blijft gij daar zitten als stenen beelden! bulderde de commissaris tegen de twee soldaten, die de beklagde hadden binnengebracht. Houdt hem vast! Slaat hem neer!

— Gij moet hen niet te hard vallen, mijnheer, merkte Raffles op want

hij was het inderdaad, terwijl hij kalm zijn revolver te voorschijn haalde en met het wapen speelde. Ik heb hen zoëven een kleine injectie toegediend met een middeltje van mijn eigen vinding, en zij zullen in de eerste uren geen vingerlid kunnen verroeren.

De commissaris keek hulpeloos naar de twee agenten, die inderdaad roerloos op hun kleine bankjes zaten, de ogen wijd opgesperd, de handen op de knieën.

Toen wendde hij snel het hoofd naar de twee soldaten van de Maharaja en schreeuwde hun toe :

— Maak jullie dan toch van die schurk meester! Voor den duivel, ik geloof waarachtig dat jullie slapen!

— Dat doen zij ook, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Zij... slapen! stotterde Horseman, buiten zichzelf.

— Inderdaad, zij hebben een sigaret van mij opgestoken, en niet alle sigaretten zijn goed, zoals gij ook wel zult weten. En laten wij nu de toestand eens recapituleren, als gij het goed vind. Hier sta ik, goed bewapend met een revolver van uitnemende hoedanigheid. Daar staat mijn vriend, bevrijd van zijn boeien en daar staat ten slotte mijn brave helper, die in werkelijkheid een weinig minder zwart is, dan hij zich thans voordoet. Ten andere hebt gij geen wapens onder uw bereik en het spijt mij te moeten zeggen, dat mijnheer uw secretaris geheel en al buiten weten schijnt te zijn, niet in staat, u hulp te kunnen bieden. De partijen zijn dus wel ongelijk, en niet in uw voordeel. Er blijft mij nu niets anders over dan afscheid van u te nemen en deze kleine gouden voorwerpen, bij wijze van gedachtenis, mede te nemen.

Met deze woorden liet Raffles de kostbare « stukken van overtuiging »

met een snelle beweging in zijn wijde zak glijden.

Daarop trad hij tot vlak voor de commissaris, die meer dood dan levend was en zei op vriendelijke toon :

— Zoudt gij zo goed willen zijn, uw mond eens te openen?

Zonder zich goed bewust te zijn van hetgeen hij deed, gehoorzaamend aan een wil, die sterker was dan de zijne, sperde Horseman zijn mond zover open als hij slechts kon, als iemand die bij de geneesheer onderzoek laat doen naar zijn pijnlijke keel.

Bliksemsnel stopte Raffles een zijden doek in het wijd geopende gat en zei, altijd op dezelfde hoffelijke toon :

— Dank u. Nu kunt u uw mond wel weer sluiten.

Hij zeide op zachte toon een paar woorden tot Henderson, die op zulk een voortreffelijke wijze de rol van negerslaaf had vertolkt, en deze trad dadelijk op Horseman toe en bond hem de armen op de rug.

Hetzelfde lot onderging de secretaris, die rilde als een juffershondje en op het punt scheen te zijn, een flauwte te krijgen, zo had het voorval hem aangegrepen.

Dit alles had ternauwernood een paar minuten geduurd en het speelde zich af, zo snel en zonder enige hapering, alsof de drie voornaamste acteurs in deze tragie-comédie hun rollen lang van te voren hadden ingestudeerd en ze herhaaldelijk hadden gerepeteerd.

Wat Nr 17 betreft, hij was niemand anders dan Charles Brand, de stoutmoedige metgezel van de Gentleman-Inbreker, die ook aan dit avontuur in India een levendig aandeel had genomen.

Hij was naar de deur geslopen en had daar aandachtig geluisterd.

Toen hij zag dat de beide politie-beambten machteloos waren ge-

maakt, opende hij voorzichtig de deur, wierp een blik in de gang en wenkte haastig de beide anderen.

— De weg is veilig, fluisterde hij. Laten wij maken dat wij wegekomen.

— Geen overhaasting, wat ik je bidden mag, Charles, en gedraag je als iemand, die zoëven met vlag en wimpel is vrijgesproken, zei Raffles op zachte toon. De auto wacht op twintig passen hier vandaan, ik ben zeer benieuwd of je de chauffeur zult herkennen. En nu afgemarcheerd!

Raffles had de hand in de zak gestoken, haalde er een sportpet uit en drukte die Brand op het hoofd. Hij opende de deur en het volgende ogenblik stonden de drie mannen in de brede gang van het gerechtsgebouw.

Wel liep er een agent met de handen op de rug heen en weer in de brede deuropening en de portier stond in zijn loge, maar daarom konden zij zich niet bekommeren. Zonder zich te overhaasten, maar gedecideerd en vlug, schreden zij door de gang en gingen op de voordeur toe.

De agent van politie keek wel enigszins verbaasd, toen hij de voornaamste getuige in het proces reeds nu het gebouw zag verlaten, maar hij lette niet aanstonds op de man met de sportpet, die hij ook niet dadelijk kon herkennen, daar het de eerste keer was, dat de arrestant op het bureau van de politiecommissaris werd gehoord en een seconde later stonden de drie mannen op straat.

Op twintig pas afstand stond inderdaad een grote en blijkbaar zeer snelle auto. Achter het stuurwiel zat een slanke chauffeur in een witte uniform en Brand had moeite een kreet van verbazing te onderdrukken, toen hij het fijne, klassiek gevormde gelaat met de grote zwarte ogen herkende: het was Sherah, de voormalige lievelingsvrouw van de Maharaja.

Raffles liet hem echter geen tijd om aan zijn verbazing lucht te geven, maar rukte vlug het portier open, duwde hem naar binnen en stapte zelf in.

De zogenaamde negerslaaf had naast Sherah plaats genomen, die haar instructies reeds scheen te hebben ontvangen, want zij bracht dadelijk de auto in beweging, die snel wegreed.

Op hetzelfde ogenblik, dat het voertuig pijlsnel voorbij het gerechtsgebouw reed, klonk uit de vestibule een geweldig geschreeuw.

En de auto was nog geen dertig meter verder, of daar kwam, blootshoofds en met alle kentekens van dolle woede en drift, een man aanrennen, die zij maar al te goed herkennen: het was Ram Kazilbash!

De Indiër lette echter volstrekt niet op de auto, maar stormde regelrecht het gerechtsgebouw binnen, en liep daar in de armen van de zwaar gebouwde portier, een hercules in zijn soort, die goed vasthield wat hij eenmaal vast had en bulderde:

— Durft jij nog terugkomen, bedrieger? Neen, spartel niet tegen, kerel, want het zou je berouwen! Komt vlug hier, mannen, sluit die schurk in de boeien!

Een paar verschrikte politieagenten kwamen aanlopen en van een der trappen, die naar de hoger gelegen verdiepingen voerde, kwam een rechercheur stormen, die was afgekomen op het lawaai, door de commissaris van politie veroorzaakt, die zich had weten te bevrijden van de doek, hem door Raffles in de mond gestopt.

De man begreep volstrekt niet wat er geschied kon zijn, maar toen hij de half razende Indiër met de portier zag worstelen, trok hij uit instinct voor het in gevaar verkerende gezag en het volgende ogenblik waren de polsen van Ram Kazilbash in de

boeien gesloten en werd hij, met het schuim op de lippen en woest rollende ogen naar dezelfde zittingszaal gebracht, die zoëven de wonderbaarlijke bevrijding en ontsnapping van Charles Brand had aanschouwd.

Het vertrek was gevuld met een dozijn politiebeambten, schrijvers en rechercheurs, die allen door elkaar schreeuwden en in hun midden stond Horseman, met verwilderd gelaat, het haar op de neus hangend, terwijl een der agenten doende was, zijn armen weer los te maken.

Zodra de commissaris bemerkte dat hij voldoende macht over zijn stem had, om niet over zijn woorden te vallen, plaatste hij zich voor de vaalbleken Maharaja en beet hem honend toe :

— Welzo, mijnheer Raffles! Men heeft je dus kunnen achterhalen? Dan is je rijk van korte duur geweest. Wie van u heeft hem gevat, mannen? zo wendde hij zich tot de agenten, die om hem heen stonden.

— Ik, mijnheer! riep de portier trots uit. Hij liep mij regelrecht in de armen!

— Het is jammer dat je de anderen ook niet hebt kunnen grijpen! riep de commissaris woedend uit. Waar zijn ze gebleven?

— Dat weet ik niet, mijnheer, moest de portier bekennen. Deze sijnjeur kwam van de straat en liep mij regelrecht in de armen.

— Van de straat? herhaalde een der rechercheurs verbluft. Hij kwam dus terug?

In de stilte, die op deze vraag volgde, klonk de sissende stem van de Maharaja, die met moeite uitbracht :

— Ik ben niet teruggekomen, ik ben hier in het geheel niet geweest! Luister naar mij, dan...

— Zwijg, schurk! viel de commissaris hem met bulderende stem in de rede. Geen vijf minuten geleden stond je hier tegenover me. Je hebt

de rol vervuld van de Maharaja, je hebt zijn uiterlijk op meesterlijke wijze nagebootst, maar nu doorzie ik je, nu zie ik door de vermomming heen, ik herken je, John Raffles!

— Ezels! Driedubbel overgehaalde stomme uilskuikens! Zijn jullie dan met blindheid geslagen? Hier, ruk mij aan de baard, trek mij het hoofdhaar uit, overtuig u of zij echt zijn, mijn haren en mijn baard! Wrijf mij over het gelaat en zie of mijn huidskleur de mijne is! Vervloekte gekken, je hebt laten bedotten! Wacht maar. Jullie hebt je durven vergrijpen aan de Maharaja van Dacca, het uur zal slaan waarop ik jullie dit alles dubbel en dwars zal vergelden!

Deze woorden waren met zoveel woeste kracht en overtuiging uitgesproken, dat allen onder de indruk geraakten.

De secretaris, zoëven uit zijn halve bezwijming ontwaakt, begon opnieuw te sidderen als een espenblad en riep in half fluisterende toon om een glas water.

De commissaris werd krijtwit en tastte zich naar het hoofd, als vreesde hij, dat zijn verstand hem zou begeben. Hij wierp een schuwe blik op de Indiër, schraante zijn keel en zei onschorpe toon :

— Dat is, dat zou inderdaad, indien dit waarlijk het geval is, misschien zou Uwe Hoogheid mij werkelijk wel kunnen veroorloven, even te onderzoeken, of... of...

De Maharaja antwoordde niet, deed een paar stappen vooruit en duwde zijn baard letterlijk onder de neus van de zenuwachtige commissaris. Deze strekte er reeds de hand naar uit, toen de rechercheur met rustige stem zei :

— Laat mij dat maar eens onderzoeken, commissaris. Ik geloof dat ik meer verstand van die dingen heb.

Hij schoof de baard een weinig uit elkaar, bekeek zeer nauwkeurig de huid van de kin en van de wangen, haalde er zelfs een vergrootglas bij zei toen op een toon van pijnlijke verlegenheid :

— Het is niet le loochenen, commissaris, deze baard is volkomen echt, van een vermomming is geen sprake!

Toen begon de commissaris, die wel een halve voet kleiner scheen te zijn geworden, met bevende stem :

— Dat is een hoogst betreurenswaardige zaak, Radjah! Ik moet u wel mijn verontschuldigen aanbieden; hier heeft een jammerlijk misverstand plaats gehad. Maar gij zult mij daarvan, ben ik zeker, vergeven, als wij u de gehele toedracht van de zaak uiteen zetten.

— Zoudt gij niet liever beginnen met mij deze boeien te laten afnemen? vroeg de Indiër woest.

Haastig trad de rechercheur op hem toe, en ontdeed hem van de stalen boeien.

De Maharaja liet zijn van woede bliksemde ogen over alle aanwezigen gaan en begon toen :

— Ik wilde u juist komen mededelen wat mij geschied is; ik wilde u juist waarschuwen tegen die man, die een verdrag moet hebben gesloten met alle boze geesten, die er in de onderwereld zijn!

— Ga zitten, Radjah, ga zitten, zei de commissaris, met een overdreven hoffelijkheid, waarom zeker gelachen zou zijn, als de toestand minder pijnlijk ware geweest. Ik smeed u, duid het ons niet ten kwade, wij willen u alle mogelijke voldoening verschaffen. En deel ons thans, bid ik u, mede wat u wedervaren is.

— Eergisteren trof ik voor mijn hotel een bedelaar aan die zich voor

mijn paard op de knieën wierp, en mij zei... welnu, ik wil het thans niet langer verzwijgen, die mij toefluisterde, dat hij de verblijfplaats had ontdekt van een vrouw, die mij bedrogen had, en op wie ik gezworen had, mij bloedig te zullen wreken. De vrouw was door dezelfde man ontvoerd, die mij bestolen had, ging Ram Kazilbash voort. De bedelaar, zo zei ik, verklaarde mij, dat hij de verblijfplaats wist van die overspelige, verraderlijke slang! Aanstonds was mijn besluit genomen, ik wilde haar overvallen, en weer in mijn macht brengen. Ik zei de bedelaar, dat hij 's avonds om acht uur moest terugkeren, en met vier van mijn soldaten volgde ik hem naar een kleine, afgelegen hut. Ik klopte aan, en sprak de woorden, welke mij, naar hij verzekerde, de deur zouden openen, maar nauwelijks waren wij de hut binnengetreden, of het oude wijf, dat de deur had geopend, wierp haar vrouwenkleren af, en vertoonde zich als een man, begiftigd met een ongelofelijke lichaamskracht. Met een gummi knuppel sloeg hij drie van mijn mannen neer, vóór zij zelfs hun revolvers hadden kunnen trekken, en de bedelaar, hij zij driewerf vervloekt, deed de rest. Hij sprong naar binnen door een raam aan de achterzijde van de hut: wij waren als was in zijn handen! Ik werd gekneveld en gebonden, en hetzelfde geschiedde met mijn soldaten. Daarop moet hij ons een bedwelmend middel hebben toegediend want ik herinner mij slechts vaag wat er vervolgens met ons gedaan werd. Ik werd van een gedeelte van mijn kleren beroofd, en ik begrijp nu waartoe dit diende. Die duivel in mensengedaante heeft mijn rol vervuld, listig heeft hij mijn uiterlijk nagebootst. Waar is hij nu? Waar is de man, die mij gehoond heeft?

— Dat mag Joost weten! Iet de portier zich ontvallen, en die opmerking klonk heel nuchter.

— Het is maar al te duidelijk, Radjah, waartoe dit alles moest dienen! Die man, John Raffles is zijn naam, begreep zeer goed, welk groot nut het hem zou opleveren, wanneer hij uw plaats zou kunnen innemen. Hij moet de gevangene tijdens ons bezoek aan de ziekenzaal hebben gewaarschuwd en hem een kleine vijl in de handen hebben gespeeld, waarmee hij zijn boeien kon doorvijlen. Vervolgens heeft hij, met de hulp van medeplichtige, twee politieagenten machteloos gemaakt door een in-

spuiting met een bedwelmend middel, en twee uwer soldaten, die hier hadden moeten getuigen, heeft hij vergiftigde sigaretten laten roken. Kijk, daar zitten de twee stumperds, stijf en onbewegelijk als poppen. Voor mijn ogen verbrak de gevangene zijn boeien, en toen waren de drie mannen ons natuurlijk de baas!

De Maharaja stond met een woeste beweging op, keek de kring van verschrikte en ontdane politiebeambten rond en zei toen :

— Ik keer naar mijn residentie terug, en daar zal ik zelf trachten maatregelen te nemen, om die stoutmoedige schelm in handen te krijgen!

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De vreemde Huwelijksmakelaar

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2014. — Avontuur in België	2098. — Rumoer om de Derby
2015. — De Moord in Kamer 13	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2100. — Moderne Piraten
2022. — De Waanzinnige	2101. — Het Filmkasteel
2023. — De gestolen claim	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2024. — De Bergduivel	2103. — Een Onderaards Drama
2027. — Het Geheime Document	2104. — De Verzonken Metropolis
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2105. — De Vreemde Chauffeur
2029. — «Goudhaar»	2106. — De Moord in het Cabaret
2030. — De Smokkelkoningin	2107. — De Negende Steen
2031. — De Misdaad in de trein	2108. — Onraad in Hollywood
2032. — De Revue-Girl	2109. — Ossenkop; gang 5
2033. — Professor Shirley	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2034. — De Kit van Wong Li	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2035. — De Gewaande Radjah	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2113. — Irma Sandrina
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2114. — In de val gelokt
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2039. — Vijftig tegen één	2116. — De Giftgas-centrale
2040. — Ilona, de avonturierster	2117. — Een mislukte ontvoering
2041. — De Kelder des Doods	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2042. — De onverwachte terugkeer	2119. — Helicopter-bandiet
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2047. — Gevaarlijk spel	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2123. — In het Hol van de Leeuw
2049. — De Bende van Myra Bonati	2124. — Een Patient verdween
2050. — Merry-Kid de verklikker	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2051. — Het Verlaten Slot	2126. — De pseudo uitvinder
2052. — De Riolen van Parijs	2127. — De Zwarte Kaper
2053. — Rovers en Verraders	2128. — Moderne Schatgravers
2054. — Een documentenjacht	2129. — Liefde en Kunst
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2131. — De Tijdbom
2057. — Een Mislukte Samenwerking	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2058. — De Kool des Doods	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2059. — Jacht op Fortuin	2134. — Drie Hotelratten
2060. — De Gouden Wisselbeker	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2061. — Een Fatale Vrouw	2136. — De Bloedraad
2062. — Een moderne Blauwbaard	2137. — Een merkwaardig Duel
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2138. — Giftgasbandieten
2064. — Een Spaans Drama	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2065. — Een merkwaardige diefstal	2140. — De Erfenis der Caraïben
2066. — Spoken op Marshy Manor	2141. — Het Drama in Cromwell Street
2067. — Chantage en Hypnose	2142. — Het einde van een schurk
2068. — De Lokstem van het Goud	2143. — In het barre Noorden
2069. — Het Geheim van de Boekenkast	2144. — Misdadige Onschuld
2070. — Het Revolutie Complot	2145. — De Duivel in de Vrouw
2071. — Het Verlaten Huis	2146. — Het Spook van Sèvres
2072. — Het Spel met de Dood	2147. — De Dubbelganger
2073. — Het Verstoorde Feest	2148. — Onraad op Drummond Hall
2074. — Russisch Goud	2149. — Amor en Juwelen
2075. — Een Moderne Robinson	2150. — Het geheim van de Grot
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2151. — Bernadette's Geheim
2077. — Het Vioolwonder	2152. — Diamanten en Liefde
2078. — De Raadselachtige Moord	2153. — Goud onder de Golven
2079. — Een Avontuur in China	2154. — Het Geheim van de Grafkelder
2080. — De Verborgene Schat	2155. — De Vrouw in het rood
2082. — De Bende van de Gouden Ster	2156. — Het debuut van Conny Campbel
2083. — Sensatie in de Opera	2157. — Een voordelig zaakje
2084. — De Folterkelder	2158. — Een duivels complot
2085. — De Bedrieger bedrogen	2159. — De verliefde Juwelier
2086. — De Geheimen van Parijs	2160. — Het Raadsel van King Charles Street
2087. — Speelzucht en Misdaad	2161. — Een Corsicaans Avonturier
2088. — De Diamanten Spin	2162. — Het Schatkamereiland
2089. — Een duivelse Uitvinding	2163. — Rumoer in Cromwellstreet
2090. — Parijse Autobandieten	2164. — In het hol van de leeuw
2091. — Het Trio Desmond	2165. — Waar het avontuur lokt
2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd	2166. — De ontvoerde bruidegom
2093. — Als het Goud lokt	2167. — De onbekende erflater
2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten	2168. — De Vishnoc-Tempel
2095. — Wie was de Derde Man?	2169. — Onder de Tempelruïne
2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim	2170. — De Waak van de Radjah
2097. — De Ontvoerde Diplomaat	